

DR. V Á G Ó P Á L

MAGYAR SORSTUDOMÁNY

BARÁTH TIBOR:

„AZ ORSZÁGÉPÍTÉS FILOZÓFIÁJA
A KÁRPÁT-MEDENCÉBEN “

CÍMŰ TÖRTÉNELEMBÖLCSELETI MŰVÉNEK MÉLTATÁSA

STÁDIUM SAJTÓVÁLLALAT RÉSZVÉNYTÁRSASÁG, BUDAPEST

ELŐSZÓ.

Amidőn Baráth Tibor műve: «Az országépítés filozófiája a Kárpátmedencében» a magyar nyilvánosság előtt és e mű méltatása a «Népccc» című hetilap hasábjain megjelent, a magyar sorstuaominynek ezek a két évezred tanulságából leszűrt igazságai még csak elméleti értékűek voltak. Ma azonban, amidőn Közép-Európa délkeleti bástyája a román hitszegés és tekintélyes szlovák erőknél fegyveres felkelése következtében megrendült, az elméletből véres valóság lett. Történelmi logikával nyilatkozik meg ismét az az évezredes magyar igazság, hogy a kárpáti magyar életér, a történelmi Magyarország belső egységének megbontása nemcsak a magyarság, de természetes szövetségesének, a német birodalomnak a legsúlyosabb veszedelmét jelenti. Mi hungarista magyarok, keserű elégtétellel vesszük tudomásul ezeket. A sorsnak még talán nem késő tanúságtételét látjuk ebben az évezredes magyar igazság mellett nemcsak a saját közvéleményünknek, de azon baráti nemet hatalomnak okulására is, amellyel szemben a hungarizmus álláspontja eddig pusztába kiáltott szó maradt. Érezzük, hogy ma évezredes sorstörvények hatalma érvényesül olyan emberi erők jelzett, amelyek Európa sorsfonalát e törvények figyelembevétele nélkül tartották kezükben. Érezzük, hogy az európai szabadságharcnak olyan végső, tragikus fordú-

lata előtt állunk, amelyben vagy megsemmisülünk, vagy mindazt jóvátesszük, amit évszázados Habsburg bűnök és a Trianont követő korszak mulasztásai a történelmi magyar birodalmi gondolat és nem utolsó sorban Európa kárára követtek el. Ez az, ami a látszólagos balszerencse közepette is megacélozza akaratunkat. Ez az, amiért a légi terrorra és a nyomasztó ellenséges anyagi fölényre is csak a halálos elszántság lehet a feleletünk. Tudjuk, hogy akikkel az Úrnak tervei vannak, azokat próbára teszi. Tudjuk, hogy hálával tartozunk a magyarok Istenének e próbatételért, mert ez a próbatétel adja meg az egyedüli lehetőséget, hogy utoljára és visszavonhatatlanul bizonyítsuk be a szövetséges Európa-rendező hatalommal szemben a történelmi Magyarország egységének szükségességét.

Csak az a nép hal meg, amely elvesztette a saját hivatásának tudatát. A mai magyar nemzedék súlyos próbatétele bebizonyítani, hogy erre a hivatásra méltó. Én hiszek a magyarok Istenében, hiszek fajtám elhivatottságában/

Budapest, 1944, a szeptember 17-i terrortámadás órájában.

Magyar sorstörvények*

Minden tudományos gondolkodás annál a felismerésnél kezdődik, hogy sorsunk nem a véletlen szeszélyének a játéka, hanem örök törvények szükségszerű következménye. Ezt a törvényt keresi a végtelenbe törő sóvárgással lelkünk, amióta létünk emberi formát öltött az örök és mindenható isteni akaratba vetett hitében; ezt a törvényt sejtí a végzet hatalmában a miszticizmus; ezt a törvényt nevezi az elégséges ok elvének a bölcselet. A sors örök törvényeinek a felkutatása az emberi lélek isteni kiváltsága. Ebben rejlik hatalma és egyúttal tragikuma is. Kilesni a teremtés titkait, felfogni, megérteni a csillagos égboltozat mérhetetlen birodalmát irányító örök törvényeket: ezt szomjúhozza lelkünk, mint a világosságot a tudatlanság éjében bolyongó pillangó, ez a világosság az, amely ellenállhatatlan vonzóerővel irányítja az egész emberi nem gondolkodását és sorsát, talán egy magasabb, emberibb életforma, talán a megsemmisülés felé... Bárhogy is van, bárminő végzet áll az ember tragédiájának végén, nem térhetünk ki előle, mert ez a világosság számunkra az élet, a hatalom, amelynek birtoka nélkül el kell bukunk a létért folyó küzdelemben. Mert

* Megjelent e A Nép» 1944 márc. 23. számában.

a tudomány a legnagyobb földi hatalom kútforrása.

Ez adta a fegyvereket, amelyekkel az ember legyőzte látható ellenségeit, a fenevadakat éppen úgy, mint a dögvész és a feketehalál láthatatlan kórokozóit és ez adja kezébe a harc eszközeit is, amelyekkel legyőzheti legnagyobb ellenségét, magát az embert is! Csak a tudományos gondolkodás adhatta e fegyvereket, amely az emberi tapasztalatokat nem tekintette a vak véletlen szeszélyének, ezért nem elégedett meg az események puszta elmesélésével, a tények puszta statisztikájával, hanem

megkereste az események között az okozati összefüggéseket, hogy belőlük az élet örök és minden időkre érvényes törvényeit szűrje le.

Mi a gyökere ennek a tudományos gondolkodásnak? Az emberi léleknek a véges emberi lét határain túli emelkedő, transzcendens a végtelenig terjedő következtető képessége, valóban isteni sajátsága, amely felfedezőjének, a nagy német bölcshoz Imánuel *Kant* ismeretelmélete szerint onnan ered. hogy emberi tapasztalat másként, mint okozati rendben, létre sem jöhet, ezért a tiszta emberi ész a világ tapasztalati rendjét, minden lehetséges tapasztalatot megelőzve és annak határain túl is a tér, idő és okozatiság szemléltető formáiba illeszti. Csak ez a gondolkodásmód, amely a véletlent és a csodálatost a babonák világába száműzi és az eseményeket az okozatiság vezérfonalán adja elő, nevezhető tudományosnak, vagy pompásan találó magyar nyelvünk szerint okosnak, érthetőnek,

szemben az események oktalan vagy értelmetlen előadásával.

Ezzel a felismeréssel azonban, hogy a tudományos gondolkodás a sorsunkat előre meghatározottnak — predesztinálnak — kell tekintse, elérkezünk a társadalomtudomány alapvető erkölcsi kérdéséhez:

lehetséges-e ilyen világrendben, amelyben minden vízcsepp hullását, az élet minden mozzanatát, beleértve saját emberi elhatározásunkat is, felsőbb örök törvény irányítja, szabadságról beszélni ?

Választhatunk-e a meghatározott világrendben szabadon jó és rossz között, irányíthatjuk-e saját sorsunkat, úrrá lehetünk-e saját végzetünk felett? Nemcsak egyéni végzetünk, hanem nemzeti létünk legfenségesebb kérdése ez! Ezt a kérdést és e kérdésnek nemzetmentő megoldását a köztudatba vinni, annyi, mint a magáraeszmélő nemzet újjászületését ünnepelni, a legnagyobb szolgálat, amelyet valaki nemzetének tehet!

Hogy van ilyen egyéni szabadság, ezt bizonyítja az a tény, hogy felelősnek érezzük magunkat tetteinkért.

Még inkább kell, hogy legyen ilyen szabadság egész népek számára. Az a szabadság, hogy választhasson saját léte és bukása között! Erre csak egy lehetősége van: meg kell ismernie azokat a törvényszerűségeket, amelyek nemzetének és országának életét irányítják, azokat a törvényszerűségeket, amelyek fennállását biztosították.

Az adatokat, a támpontokat a sorskérdés vizsgálatahoz a történelem adja.

Megoldását pedig az a történelembölcselet, amely nem elégszik meg a történelem tényadatainak, évszámainak, győzelmeinek, vereségeinek egyszerű meséjével, hanem megkeresi ezekben azt a két tényezőt, amely a népek sorsát az okozatiság vámtörvényével éppen úgy irányítja, mint az erőhatás és az ellenhatás a testek mozgását. Ez

**a két sorsdöntő tényező a faj,
a környezet***

E két tényező kölcsönhatása szabja meg a nemzet sorsát és a nemzet felemelkedése attól függ, hogy felismeri-e ezen örökérvényű tényezőkből létfeltételeit és képes-e a köz életének irányításában e létfeltételeknek érvényt szerezni. Ha erre képes, győz, máskülönben el kell buknia. Ez annak a misztériumnak a lényege, amelyet a nemzet szabadságának nevezünk. Semmi más ez, mint az állam végrehajtó hatalmával biztosított jogrend, amely a nemzet erkölcsi felfogásának megfelel. Ezért nem érzi magát még a közjogi függetlenség birtokában sem szabadnak az olyan nép, mel)nek törvénykezésében idegen faji szellem sugalmazásai érvényesülnek. Az a nemzet, mely a saját erkölcsi szemléletének, a saját faji mítoszának megfelelő jogrendet kivívta magának, kivívta a szabadságát. Az ilyen népek babérkoszorúkkal menetelnek az élet győztesei között. Máskülönben eltűnnek a történelem selejtező próbáin.

A teremtés egyetemes törvényei a nemzetek életén is uralkodnak. A nemzet magasabbrendű élőlény) ám elv-

nek életét épp oly élettani törvények szabályozzák, akár csak emberi testünkét vagy más élőlényét. Ez oly igazság, amelyet már az Ó-kor híres mesemondója *Menenius Agrippa* is, aki a munkafelosztás társadalmi szükségességét testünk különböző szerveinek működésével magyarázta, felismert és a korszerű társadalomtudomány, úgyszintén a történelembölcselet is egyre jobban igazol. Nem lehet vitás tehát, hogy

minden népnek és minden országnak éppúgy megvannak a saját lényegéből fakadó törvényei, mint az élőlényeknek, amelyek e népek életét a történelem változó korszakain keresztül irányítják

amíg csak az illető ország és nép fennáll. E nagy igazságra alapítja *Baráth* Tibor, a kolozsvári egyetem történelemtanára «Az országépítés filozófiája a Kárpátokban» címen kiadott történelembölcseleti művét, hogy úttörő kísérlet legyen a «magyar sorstudománynak» nevezhető azon eszmerend tisztázására, amelynek a Kárpát-medence életterében ezeréves fennállásunkat köszönhetjük. *Baráth* pompás okfejtéssel évezredes látókört feltáró magaslatra viszi fel olvasóját. Könyvét azzal a nagy belső megrendüléssel olvastam át, amelyet csak egy nagy nemzeti esemény tudata válthat ki a magyar jövőn aggódó lelkünkben. *Baráth* mesteri kezében a történelem valóban betölti hivatását: az élet tanítómestere Iesz, oly tudománnyá nemesedik, amely hivatott rá, hogy közéletünket irányítsa.

Baráth műve nagy tett. Kezünkbe adta a magyar sors irányítóját, amely a társadalompolitikai esz-

**melt nagy harcában megmutatja a helyes irányt
és elválasztja a jót a rossztól.**

Jelentősége a tudományos magyar világnézet kialakulásában hasonló Róbert *Meyer* tanításának jelentőségéhez a fizikában. Miként az energia megmaradásának az elve mutatja meg, hogy nem csúszott-e hiba a fizikus számításába, ugyanígy mutatja meg Baráth munkája, hogy mi az, ami az egymással küzdő három politikai irányzatban a nemzeti-szocialista, a demokrata és a szovjet kommunista irányzatban a nemzet megmaradásának elvével összeegyeztethető és mi az, ami ezekben vele ellenkezik. Tudományos megállapításainak értékéből természetesen mit sem von le az a körülmény, hogy tanítása «A Holnap» c. folyóirat és az ennek irányzatához közelálló legnagyobb bosszúságára a Hungarizmus álláspontját igazolja. Ha az idézett lapnak az ismeretlenség homályába burkolódzó vezércikk írója emiatt azzal a szemrehányással illeti az úttörő magyar tudóst, hogy «pártpolitikai szolgálatokat végez», etfzel kétségkívül elárulja, hogy felfogása szerint helyes pártpolitika az, amelynek nincsenek tudományosan igazolható célkitűzései. Ez olyan álláspont, amelyet vita nélkül engedünk át Baráth kritikusanak és csak helyeselhetjük, ha a tájékozatlanok figyelmeztetésére a vezércikkének címlapjára odanyomatja fejtegetéseinek jelképét: a bolondgombát.

Baráth filozófiája a történelmi Magyarország területi épségének új jelentőséget hivatott kölcsönözni nemcsak a magyarság, hanem az új Európarendező hatalmak közvéleményében is, mert

megdönthetetlen logikával igazolja, hogy a Kárpát-medence népi és állampolitikai egysége az európai biztonság nélkülözhetetlen tényezője.

Új hitet merítünk belőle történelmi perünk újrafelvételekor, de egyszersmind új erőt kell merítsünk abból a felismerésből is, hogy számunkra a történelmi Magyarország épsége a magyarság népi és állami fennmaradásának feltételét jelenti éspedig azért, mert a történelmi Magyarország területét a teremtés oszthatatlanul egységesnek alkotta, amidőn a népünk szállását képező alföldi medencét a Kárpátok 1500 km hosszú hegyláncával övezte, amelynek egész folyórendszere és természetes közlekedési vonalai az alföldi medence felé irányulnak. Ennek a medenceországnak az élettörvénye abban a 2000 év tapasztalataiból leszűrhető tényben rejlik, hogy

ezen a földön tartósan kiegyensúlyozott állami és társadalmi rend csak azóta alakult ki, amióta a Kárpátok medencéjét a magyarság képében olyan különleges tulajdonságokkal megáldott nép szállottá meg, amely a Kárpát-medence földrajzi egységét az Alföldnek és a peremvidékek együttes megszállásának tényében felismerte.

Egyetlen hatalomnak sem sikerült sem a magyarság honfoglalása előtt, sem azután a történelmi Magyarország területén tartós állami rendet felépíteni, amely a Kárpát-térnek ezt az élettörvényét fel nem ismerte. Nem sikerült ez az európai tájhoz idomult rómaiaknak, germánoknak, szlávok-

nak, mert nem voltak képesek a Nagyalföld gyepűjén a lábukat megvetni. De nem sikerült ez a hun és avar testvéreknek sem, mert ezek megszállottak ugyan az alföldi gyepüket, mint lovasnomád népnek azonban a steppe lévén életemük, a környező peremvidéket nem a magluk, hanem idegen fajú segédnépeikkel telepítik be.

Ennek az ősföldnek földrajzi adottsága már előre meghatározta annak a népnek a faji sajátosságait, amely ezt a földet megszállani és azon országot alapítani hivatva volt.

Csak olyan nép szállhatta meg az alföldi gyepűt, amely barmaival, életmódjával maga is gyepűhoz idomult ugyan, de ebből a lovasnomád életformájából már kiszakadó félben levő földművelő fél-nomád volt.

Csak ilyen tulajdonságokkal rendelkező nép volt képes a Kárpátok vezértáját az Alföldet megszállani és egyszerűs mind a földművelés, erdei gazdálkodás életformáit igénylő dombos és hegyes peremvidéket is megszállani. Az a tény, hogy az Alföld éghajlati és talajadottságokai szerint szinte folytatása az ázsiai gyepnek, amelyet azonban kelet felé a Kárpátok választanak el tőlünk, másrészt, hogy ez az Alföld a fenyőtigat felé nyitvamaradt széles kapu és a Duna-nyújtotta összeköttetés miatt kulturális és katonapolitikai tekintetben mintegy nyugat előterének tekinthető, ez a honfoglaló népeket drámai feladat elé állítja: kelet életformáit és fegyvereit kell magával hoznia, hogy hont foglalhasson; ha azonban itt fenn akar maradni, két lehetőség között kell választania.

Vagy fenntartja keleti világnézetét és akkor *államának* biztosítása végett el kell pusztítania belső Európát, — amint ezt a hunok és az avarok és őseink kalandozásaik korában megkísérelték. Ha pedig ez nem lehetséges, idővel szívvel-lélekkel ahhoz a nyugati közösséghez kell csatlakoznia, amelybe e térség dinamikai törvényei szerint beletartozik.

És akkor a magávalhozott erkölcsi értékrendjét fel kell áldoznia, kelet felé pedig roppant áldozatokat hozva, záró állást kell elfoglalnia.

A honfoglaló népnek tehát az 1000 év előtti Európa viszonyai között e félnomád kultúrán kívül katonai jellemmel és politikai érzékkel megáldott olyan *«született kárpátnépnek»* kellett lennie, amilyennek *Bölcs* Leó a magyarokat leírja.

Így jött létre a magyar faji lélek és a Kárpáti-tér harmóniájából az a szilárd államalakulat, amely a honfoglalást követő több mint hat évszázadon keresztül a mohácsi vészig Délkelet-Európa katonai nagyhatalma és az európai biztonság sarokpillére volt.

Ennek az uralomnak a feltétele az egész medencének, tehát az Alföldnek és az azt környező peremvidéknek szoros politikai összefogása volt. A kárpáti állam berendezésének térvizonyaiból adódó elve tehát centralisztikus alkotmányt kíván. Itt tehát csak az olyan világnézet jó,

csak *olyan* életeszmeny fokozza a lebiztonsagot, amely az allamszervezo es allamfenntarto alapelveket a ter es a faj elvet be tudja olvasztani rendszerebe. Az ilyen vilagnezet a nacionalista vilagnezet.

A Nép, Ország és az Államnak ez a megbonthatatlan egysége fennmaradt okirataink tanúsága szerint a magyar politikai gondolkodásnak a tengelye volt már az Árpádok alatt.

Ezért a magyar királyság kormányzati és közigazgatási egysége még a hűbériség idején sem bomlott meg tartósan, amikor a nyugatra elterülő államokban a központi hatalom szétagolása hosszú időre tényleg bekövetkezett. Ezzel szemben Magyarország állam jogi és területi egysége a XIII. század végén égjés törvényeinkben, amelyek az elidegenített részek visszaszerzését megparancsolják, elvszerű fogalmazásban jelent meg.

„A magyar sorstudomány“ e megállapítását fényesen igazolja, hogy maradandó államhatalmat nem volt képes itt sem a honfoglalást követő török és sem. a mindössze 181 évre korlátozott Habsburguralmi kísérlet létesíteni

és éppen a Habsburg-monarchia összeomlásában volt döntő körülmény, hogy a Habsburgok, amióta fennhatóságukat az egész országai a kiterjesztették, történelmi feladatuk teljes félreismerésével hatalmukat nem a nép, ország és állam egységének helyreállítására, hanem telepítéspolitikájuk által annak

céltudatos megbontására fordították. Ezzel önmaguk alatt fűrészelték a legerősebb támaszokat és ha a történelmi Magyarország egy a mohácsi vészt követő 400 éves tetszhalál és a Habsburgok nemzetbontó törekvéseivel szemben 1867-ben diadalmas új életre kelt, ez a megrázó tény a magyar birodalom azon megbonthatatlan egységére vezethető vissza, amelynek tudata az 1918-as összeomlásig a nemzet lelkében egyetlen pillanatra soha el nem homályosodott.

A magyarság örökkévalóságának záloga tehát a Kárpát-tér természetes egységének a történelmi magyar birodalom területi sérthetetlenségének a tudata.

E történelmi hivatástudat fenntartása a hungarista hitvallás alapvető feladata.

A magyar szellemi életet ma egyetlen magasztos célkitűzés kell, hogy irányítsa: fel kell készülnünk arra a nagy történelmi perre, amely Európa küszbönálló újjárendezé«ének keretében a mi sorsunkat beláthatatlan időkre eldönti. Az első és alapvető feladat itt megállapítani, hogy melyek azok az európai hatalmak, amelyeknek érdekei a mienkével azonosak és azután meg kell vizsgálni, minő szempontok azok, amelyek e velünk barátságos hatalmakat az örök magyar életérdekek elismerésére és támogatására készíthetik. Az a közös érdek viszont, amely minden Európarendező hatalmat kell, hogy irányítson, a tartós béke, az erők tartós egyensúlyának biztosítása. A tartós békének e feltételeit csak évszázados látókör szemszögéből mérlegelő olyan állampolitikai bölcsesség találja meg, amely Európa

nemzeteinek értékelésénél és azok életigényeinek biztosításánál el tudja választani a mulandót az örökkévalótól, nem tesz nemzeteket azok egyetlen nemzedékének erényéből vagy gyarlóságából, sokszor külső behatásokból eredő mulasztásaikból e nemzedék életén is túlterjedő hatállyal felelőssé.

Egyének és nemzedékek múlandók, biztosítéket a jövőre csak a faj és a tér örökérvényű erői adhatnak, amelyek egy nép magatartását évszázadokon át meghatározták.

Az a békeszerző, aki egyetlen elbukott nemzedék maffia-tartásából kíván egész történelmi korszakot meghatározó békeparanesokat leszármaztatni, a páriszkörnyéki békeszerzők történelmi tévedéseit ismétli meg¹.

Tisztában kell lennünk azzal is, hogy

egyetlen nép sem köthet életbiztosítást a sorssal.

Egyetlen nép sem élhet meg apáink dicsőségéből. A faj és tér történelmi jogigényeit csak az a nép érvényesítheti, amelynek közszellemében elevenen ható erővel él saját egyéniségének, hivatásának tudata és amely képes rá, hogy a vér és a föld törvényéből fakadó küldetésének megfelelő magatartást tanúsítson baráttal és ellenséggel szemben egyaránt. Halottak nem szállhatnak perbe elevenekkel. Márpedig az a nép, amely elvesztette saját egyéniségének tudatát és bénult szervezetében hivatásának áldozatos betöltésére nem képes, az a történelem halottai közé számít.

A magyar szellemi honvédelemnek sürgős teendője, hogy az Európarendezésben illetékes nemzetek nyelvére lefordítsa mindazt, amit *Baráth Tibor: Az országépítés filozófiája a Kárpátokban*» című tanulmányában a magyarság évezredes magatartását meghatározó faji és geopolitikai tényezőkről megállapít. Közép-Európa biztonságát ma sokkal inkább, mint valaha, annak a szláv övnek az egysége és feszítőereje fenyegeti, amely már a honfoglalás idejében kétezer kilométer szélességben húzódott Közép-Európa keleti határán a Baltikumtól a Földközi-tengerig. A honfoglaláskor ennek az övnek a középső, a Kárpát-medencére eső szakaszán az összefüggést csupán a *morva*, a *pannon* és a *bolgár-szlávok* biztosították, a nyugati és -keleti dombvidékeken. A magyar honfoglalás következtében e szláv öv folyamatossága több száz kilométer szélességiben megszakadt és így ez a nagy népcsalád két csoportra, a nyugati és déli szlávok csoportjára különült el.

A szláv öv szétroppantásával, ezzel a hatalmas történelmi cselekedettel a magyarok jelentékenyen csökkentették azokat az erőket, amelyek belső Európáira nehezdedtek

és amelyek elhárítása végett *Arnulf* német király is az ő segítségükhöz folyamodott. A magyarság megtelepedése így a német és itáliai népnek az eddiginél kétségtelenül lényegesen kedvezőbb térségi helyzetet biztosított. A magyarok betelepődése elősegítette tehát, hogy a Közép-Európában vezetésre hivatott három térségben — a német, az olasz és a magyar térségben — Közép-Európa biztonságának megfelelő néprajzi viszonyok alakuljanak ki.

A magyarországi törökuralom összeomlását tehát ugyanaz a törvényszerűség idézi fel, mint az avar birodalom felszámolását. Egyik sem illeszkedett bele a Kárpát-medencének sem belterületi, sem Európához kapcsolt normarendszerébe. Nyugat szempontjából tehát mindvégig nyugtalanító jelenség volt és felszámolása bekövetkezett, amidőn Európa köztudatát e keleti veszedelem elhárításának szükségessége áthatotta.

1718-ban a Maros-vidéke is visszatért a Szent Koronához. Ezzel a Habsburgok, mint magyar királyok, az egész Kárpát-térségnek kizárólagos urai lettek. Ez azonban nem jelentette a régi államiság és a magyar nép irányító szerepének helyreállítását.

A Kárpát-tér visszahódításakor az idegenvérű uralkodóház politikai szemléletét a már két évszázados múltra visszatekintő «összállamgondolat» határozta meg,

amely minden Habsburg-fennhatóság alatt álló országnak egyetlen politikai egységbe való összeolvasztását tűzte ki céljául. Ezt az államgondolatot hatalmas kormányzati apparátus, megfelelő szellemben nevelt német hivatalnokkar, német szellemű hadsereg, német udvartartás és az egyház messzenyúló szervezete támasztotta alá.

A Kárpát-térben a népi magyar királyság felújítása helyett új államgondolat keretében a keleti németség uralma következett be.

A Habsburg-ház ezen magatartása éppoly kevésbé volt erkölcsös mint logikus, mert a Habsburg-ház németbirodalmi befolyása éppen a magyar államterület megszerzésének időszakában, első ízben a westfáli békében (1648) majd a hétéves háború folyamain lényegesen veszített súlyából és a Bécsre összpontosított kormányzat nem vette észre, hogy ezzel a keleti németiség¹ hatalmi alapja a tulajdonképeni alpesi peremvidékre zsugorodott Össze és így vezető szerepe korszerűtlenné vált. A Habsburgok politikájának tengelye továbbra is az összállamgondolat maradt és ennek megfelelően a birodalmat ezután is az alpesi peremről kormányozták az összállamgondolathoz hű, de elégtelen német erőkre támaszkodva. Nemzetközi viszonylatban is a régi álmokat kergették és a birodalom megerősítését a német népi és az olasz egyesülési mozgalmaknak szükségszerűen a bécsi peremuralom ellen irányuló törekvéseinek visszaszorításával igyekeztek elérni. Ez a törekvés a középeurópai szempontból államépítőnek tekinthető erők háttérbe szorítását, az ellenük való örökös hadakozást jelentette, másrészt azt a meg nem szűnő gondot, hogy az uralom fenntartásához szükséges államhű (gutgesinnt) elemek számát minden lehető módon szaporítsák. »Az osztrák államgondolat olyan külpolitikát igényelt tehát — mondja Baráth —, amely a középeurópai sorsközösséget lazította és olyan belpolitikát, amely a birodalom önálló életrehevitatott népeit forradalomba kergette.»

Amidőn ez a monarchia a hétéves háborúban (1756—1763) vereséget szenvedett az összállamgondolat bábái azzal a csökönységgel, amelyet *Bismarck* az ökör következetességének nevezett, haladt tovább is e megkezdett útján a hibák felszámolása helyett.

**A héteves háborúban kiderült, hogy a Birodalom
nagyhatalmi állását Magyarország erői nélkül nem
lehetett biztosítani.**

Ekkor a Hofburg, az őt jellemző fordított logikával a magyar államiság teljes szétzúzását, a Habsburg Birodalomba való teljes beolvasztását határozza el és e nagy munka irányítására külön kormánystruktúrát, az államtanácsot létesíti. II. József meg sem koronáztatja magát és az újonnan visszaszerzett területekre, a magyarok háttérbeszorításával, hatalmas tömegekben nagyrészt német elemeket telepítenek és amikor kiderült, hogy erre a feladatra a Monarchia németisége nem elégséges, *Kolowrat* javaslatára, segítségre hívták azokat a népeket, amelyek érdekei a «*rebellis*» magyarságéval ellentétesek voltak, tehát elsősorban a szlávokat, hogy *Kolowrat* szavai szerint a «*szlavizmusban*» tenyészgzik ki a «*magyarizmus*» megfelelő ellensúlyát, «angemes-genes Gegengewicht»-jét.

**A magyarság számaránya a nemzetiségeknek e
közhatalommal történő erősítése következtében
1787-ben éri el 39%-ban a mélypontját.**

A szlávoknak a magyarokkal szembeni kijátszásának ez a gondolata már I. Lipót idejében felvetődött és a József császár utáni korszakban a Habsburg-ház politikáját következetesen irányító alapelve erősödött. Ha azonban a németek és a szlávok területi elhelyezkedését tekintetbe vesszük, kiderül, hogy ebben a gondolatban a birodalom peremvidkeinek a törzstáj ellen való összefogásáról, valóságos «*kis-antant prefigurációról*» volt szó.

A Habsburgok telepítési politikájából született a nemzetiségi kérdés

Baráth fejtegetéseinek e legérdekesebb fejezeteiben döntő érvekkel bizonyítja, hogy

a modern értelemben vett nemzetiségi kérdés a Habsburg-ház telepítési és állampolitikájának kö- vetkezménye

amely szükségszerűen a Monarchia széthullásához és a Kárpát-medence települési viszonyaiban oly végzetes zűrzavarhoz vezetett, amelynek rendezése nélkül ennek a térségnek szilárd életösszhangját újjászervezni nem is lehetséges. Mindenekelőtt le kell szögeznünk, hogy nemzetiségeink közül csupán az itt élő szlovákok kis részéről tételezhető fel, hogy a honfoglaláskor itt élt szlávok leszármazói. A Habsburg-uralmat megelőzően itt található népeiéinek ezekkel szemben oly bevándorlók ivadékai, akiket nemzeti királyaink szívesen fogadtak ugyan, de betelepítésüket olyan következetesen irányították, amely a Kárpát-medencének magyar néprajzi egységét és benne a magyarság hatalmi helyzetét nem veszélyeztethette.

**Nemzeti királyaink telepítési politikája azon a fel-
felismerésen nyugodott, hogy idegen népek az ő
sajátos, a magyarságtól eltérő életformájukkal a
Kárpáti-tér bizonyos, a magyarság által meg nem
szállott és az ezen idegen bevándorlók életformá-
jára kedvező területeken a királyi hatalomnak ér-
tékes szolgáltatásokat tehettek.**

«A Kárpát-medence teljes és korszerű birtokbavét elélJez szükséges sok életforma közül — mondja Baráth — a magyarság három életformára hosszabb ideig nem tudta magát specializálni: 1. a nyugati típusú szellemi és ipari kultúrát termelő városi életformára; 2. a magyar Alföld száraz szteppéjének birtoklásához szükséges egészen nomád életformára; 3. a magas hegyek kívánta havasi pásztorkodásra.» Ezen életformák: figyelembevételével jelölték ki királyaink e népeiének települési helyeit. Ilyen szempontok szerint jelölték ki a városalapító német, olasz és vallon telepesek helyeit, így telepítik le a kunokat az Alföldön, a «vlach» (oláh) hegyi pásztorokat Erdély havasaira. E népelemek közjogi helyzetét azonban olyan törvényes rendszabályokkal határozták meg, amelyekben kifejezésre jutott, hogy letelepedési engedélyüket feltételesen helyeztékötött szolgálat (*servitium*) és a korona iránti köteles hűség (*fidelitas*) ellenében kapták.

Hogy a honfoglalásnak legszerencsésebb megoldása volt-e a (telepítésnek ez az akkori viszonyok közepette kulturális szempontból bár okszerű, de az élettér néprajzi egysege szempontjából aggályos módja, ezzel más helyen kívánok foglalkozni. Egy azonban bizonyos:

nemzeti királyaink tudatosan védtek a magyarság főhatalmát.

Törvényeink az első csoport népelemeit vendégmépeknek (*hospites*) nevezték és az életformáikat biztosító kiváltságaikat csak a települési helyeken érvényesíthették. Egyrészt mert a telepes helyekről kiszakadozók ilymódon beolvadtak a magyarságba, másrészt mert a telepítések nagysága sohasem öltött veszélyes méreteket, a Mátyás-korabeli Kárpát-

medence 80%-os magyarságával néprajzi szempontból egységesnek volt tekinthető. A Habsburg-rendszer, amely a Kárpát-medencének ezt az összhangját tönkretette és *«amelynek a legnagyobb haszonélvezői a szlávok voltak, meghozta az államalkotó magyarság és a bevándorló idegen népek közötti korábban nem tapasztalt vetélkedést, a mérhetetlen -politikai gyűlöletet, meghozta a német, olasz és a magyar tájak elidegenedését a mindnyájukat összekötő és uralni akaró alpesi peremtájtól, de korántsem a Kárpát-tér rendjét és külső biztonságát, miként ezt a Habsburgok remélték. 1849-ben a dinasztia trónját már csak úgy lehetett megmenteni, fagy Középeurópa legnagyobb ellenfelének, a cári Oroszországnak segítségét kellett igénybevenni.*

A Habsburgok észszerűtlen telepítési politikája következtében most már az idegen népeiének nemcsak olyan területeket borítottak be, amelyeket a magyarság eredeti életformájában nem tudott megszállani. hanem dombvidékeket és medencebeli sikterületeket, tehát ősmagyar tájakat is, ahol rájuk a magyar államgondolat szempontjából szükség nem volt.

«Mikor ily módon megszűnt a tehetősége annak, hogy az idegen népek a magyar államban való létjogosultságukat életformájuk, tehát a koronának tett szolgálat és a köteles hűség alapján képzeljék el, ittlétükre új indokolást kerestek.» Ezt megtalálták a XVIII. század állambölcseletében, amely gyökeresen szakított a középkori szemlélettel és az állam és társadalom felépítését a királynak tett szolgálat helyett a természetjogból kiindulva, az egyenlőség, szabad-

ság és a népfel ségtan eszméi alapján képzeltek el. *«A nem magyar népek többsége... bámulatosan rövid idő alatt a magáévá tette az új szemléleti módot, amely alkalmas volt arra, hogy az eltelt két és fél század alatt az ország vezetőnépének rovására megszerzett helyzetét megvédje és előnyomulását folytassa.»* Ezek (a nem magyar népek) most már tagadásba veszik, hogy csupán közérdekű szolgálataik miatt nyertek az országba, bebocsátást, állítják, hogy már a honfoglalás idején a mai helyükön laktak és mint egyenrangú felek kötöttek szerződést a honfoglaló vezérekkel és szabadságaiktól csupán a magyarok elnyomása fosztotta meg őket. Érdekes, hogy az ilyféle érvelésnek az eredete éppen abba a korszakba esik, amelyben a legelnyomottabb népelem maga a magyarság volt.

«Az idegen népek gondolkodási módjának megváltozásával szétszakadt az utolsó abroncs is, amely őket szervesen belefoglalta a belső Kárpáti életközösségbe és ezzel átalakultak nemzetiségekké.»

A felvilágosodás korában az idegen népek többsége túljutott azon a fejlődési fokon, hogy meggyőződéssel szolgálja a Mohács óta a Kárpát-térben egymással viaskodó állam gondolatok bármelyikét, akár a magyar medenceállam gondolatát, akár a német össz állam gondolatát. A Habsburgok most már learathatták azt a vihart, amelynek szelét elvetették.

A dédelgetett nemzetiségek szétrobbantják a Monarchiát

Amidőn a keleti németiség élén álló Habsburg-dinasztia az 1849-es mozgalom leverése után még egy utolsó kísérletet tett, hogy külső segítség nélkül, egyediül a megbízható németiségre támaszkodva, ismét a német nacionalizmus színeiben építse fel évszázados aknát, a monarchikus országállapotot, a Bécs jóvoltából politikai iskolázottságra szert tett nemzetiségek is jórészt e terv ellen foglaltak állást.

«A három tér között lebegő alpesi peremtáj részben már nagynémet eszméktől áthatott 8 milliónyi németisége azonban az alkalmazásba vett drasztikus eszközökkel sem volt képes a 39 millió birodalomba új lelket lehelni. A katasztrófa rövidesen bekövetkezett: Lombardia és Velenoe elszakításával (1859) a keleti németiséget országállam gondolatával együtt kizárták az olasz térségből; a porosz-országok háború eredményeként a Németbirodalomból (1866) és 49, valamint az olasz-német események következtében a magyar térségből (1867). A keleti németiségre támaszkodó mindössze 181 évig tartó Habsburg-uralom mérlege tehát az, hogy a Kárpáti-tér régi harmóniája tovább romlott, anélkül, hogy új egyensúlyi helyzet alakult volna ki. A keleti németiség erőivel nem sikerült a Kárpáti-tér államproblémáját megoldani, sem e tájat a török-kori rengési övezetből kiemelni.»

A monarchia végső felszámolását azután a monarchia dédelgetett szláv és román nemzetiségei a 67-re következő félszázad alatt gyökeresen elvégezték.

Mesteri tollal írja *le Pálffy* Károly ny. tábori esperes «*A világháború*» című munkájában:

«1866 után a dinasztia végleg szakított németországi törekvéseivel... németellenes politikát kezdett űzni, amelynek heve évről-évre emelkedett. Az uralkodóház ettől kezdve nem hangsúlyozta németiségét, a magas arisztokrácia pedig vagy csehnek vallotta magát, vagy olyan «osztráknak», akinek nincsen nemzeti hovatartozása. Északon a csehek, délen a szlovének lettek az udvar dédelgetett kegyencei, akik a németiséget a harapófogó két szára közé vették és felsőbb támogatás mellett fojtogatták. Loiboch, Cilli, Marburg, sőt Graz is szlovén támadások színhelye lettek... dúltak a németek vagyonát, mert tudták, hogy a támadókat az államhatalom pártfogolja... Prágában a német egyetem diákjait mindig megtámadták és megverték, ha jelvényekkel az utcán mutatkozni vagy németül beszélni mertek. A németeket kiszorították a hivatalokból, a közös minisztériumokat szláv hivatalnokok lepték el és már a tisztikarnak ú. n. non combattans része is teljesen az ő birtokukba jutott... A németiség megtagadása akkor Ausztriában nagy előnyt és többjeié hasznot jelentett. Az udvar a papsággal és munkásvezérekkel szövetkezett és egy nemzetietlen német ú. n. keresztény szocialista és nemzetellenes nemzetközi ú. n. szociáldemokrata pártot hívott életre.

A következetességet mégsem lehet elvitatni a Habsburg-politikától: senki sem ragaszkodott következetesebben a saját tévedéseire, mint ők.

Ha Magyarországon éppen az államfenntartó magyarságot pusztították, akkor csupán a következetességnek tettek eleget e ha megtették ugyanezt az államfenntartó németiség-

gel szemben Ausztriában is. Azonban nyugodjanak békében a halottak. Bennünket most már csak az érdekei, hogy az Ostmarknak ma élő németsege levonja-e irányunkban azokat a következtetéseket, amelyeket a trónt körülálló szláv tényezőkből kisugárzó gyűlés hatása alatt velünk szemben levonni elmulasztottak.

A kettős monarchia felszámolása és az azt követő trianoni korszak tanulsága abban foglalható össze, hogy a romantika állambölcselete, amely a nyelv és a térség kizárólagos államalkotó erején épül fel, a román és szláv nemzetiségeinket arra a gondolatra vezették, hogy a Kárpát-medencéből az általuk befödött területeket kiszakítsák és a határokon túli azonos, illetőleg rokonfajú nemzetekkel lakott tájakkal közös államban egyesítsék. Világos tehát, hogy

a szabadság, egyenlőség és a népfelsség tan, tehát a demokrácia elvein felépített állam gondolata a magyarságnak a tér és a faj elvein nyugvó tekintélyi államgondolatával összeegyezhethetlen, a magyarság életérdekeivel homlokegyenest ellenkezik.

Ez Középeurópa biztonságát oly közelről érintő tény, amelvet Európa újjárendező hatalmai nem szabad, hogy figyelmen kívül hagyjanak. *«A nemzetiségek ugyanis, hogy a Karzat-teret néprajzi alapon szétszakítsák és birtokartományukat biztosíthassák, azoknak az idegen hatalmaknak a támogatását keresik, amelyeknek az az érdekük, hogy a közep európai biztonsági rendszer, amelynek Magyarország középső tartó oszlopa, felbomoljék. Ezért a nemzetiségek Középeurópa földrajzi és történelmi alapon kiépült rend-*

szerének ellenségei, következésképpen mindaddig, amíg a jelen néprajzi helyzet fennmarad, a Kárpát-teret és Közép-európai biztonságosan megszervezni nem lehet.»

Nagyon érdekes és meggyőző Baráthnak az ezekből levont és nagyon időszerű következtetése: *«A dunai konferáció gondolata, a nemzetségi kérdés dinamikájának és a közép-európai sorsközösségnek súlyos félreismerése alapján keletkezett és megvalósulása semmiesetre sem hozott volna a magyarságnak és Közép-Európának jnosolygó jóvat» mint Kossuth gondolata, hanem borzalmas katasztrófát. A konföderáció ugyanis azáltal, hogy a más államgondolatot képviselő nemzetiségeket komoly politikai tényezőkké fejleszteti és át országot az ő javukra decentralizálja, felborítja a kárpáti és közép-európai szilárd politikai rend alapját: a (magyar) nép és a kárpáti állam, valamint az államterület és a térség közti harmóniát. Azzal pedig, hogy a kárpát-medencével szolidáris német térségből eltávolodik, a közép-európai sorsközösséget robbantja szét és a magyarság nemzetközi biztonságát veszélyezteti. Nép, Ország, Állam tragikus disszociációját jelenti tehát a dunai konföderáció, miként ezt a hasonló útra tévedt kossuthpigonok, Jászi Oszkárék 1918-ban be is bizonyították.»*

A mi hungarista álláspontunk

Szükséges, hogy Baráth előadott fejtegetéseivel kapcsolatban a Hungarizmus álláspontját a következőképpé» szögezzük le.

Ősrégi huncutság, hogyha a betyár nyaka körül szorul a hurok, hogy a gyanút magáról elhárítsa, másokat vádol

meg saját büntetteivel. Ez a szellemi rugója annak az ellenünk indított nagyiparszerűen űzött rágalom hadjáratnak, amelynek az unalomig hajtott tartalma az, hogy mi hungaristák nem is vagyunk magyarok, mert idegen eszméket hirdetünk egy idegen hatalom szolgálatában. Ebben a hadjáratban éppen annyira visszataszító, mint

nevetséges, hogy most velünk szemben ugyanaz a zsidóság veri a mellét vitézkötéses hazafisága mellett, amelynek szellemi befolyása 1918-ban a történelmi Magyarország sírját megásta,

amely a megszállt területeken döntő többségben tagadta meg a magyarságát. Most a német mozgalom hatalomrajutása óta ez a zsidóság szorult helyzetében hirtelen felfedezte magyarságát, egyszerre kurucabb lett Rákóczinál, magyarabb Kossuthnál, hogy a magyar sovinizmusnak udvarolva, magyar társadalmi erőket mozgósítson a saját érdekeinek védelmére.

Ezek féltik most a mi szabadságunkat Németországtól, ezek akarnak ellentétbe állítani azzal a nagyhatalommal, amelynek életérdekei a kőzépeurópai térben a magunkéval azonosak,

ezek akarják megzavarni a magyar törvényhozás által is szentesített szövetségi kapcsolatainkat. Hozzátartozik ehhez a közvélemény mérgezéshez az a finom történelemhamisítás is, amely a Habsburg-ház politikáját, mint a német népi nagyhatalmi törekvések egyik megnyilatkozási formáját szeretné feltüntetni és a Habsburg-politika fájdalmas em-

lékeért a jelen német népi nemzetiszocialista birodalmat kívánja felelőssé tenni.

Ha igaz is, amit Baráth különösen az I. Lipót és II. József császár közötti korszakkal kapcsolatban mond, hogy az összmonarchista állampolitika legmegbízhatóbb támasza a keleti németség volt, meg kell állapítani, hogy ez a németség-szellemű hivatalnoki kar és hadsereg, amely ezt a politikát a magyarsággal szemben közvetlenül képviselni volt kénytelen, a nemzetközi feudalizmus sugalmazását követő trón parancsuradalmának csupán végrehajtó szervezete volt, amellyel szemben a német népnek *Wallenstein-től Moltkéig* éppen úgy meg kellett vívnia a saját szabadságharcát, mint a magyarságnak a magáét. Ha igaz is, hogy kötetekre megy (azoknak a felháborító kegyetlenségeknek a felsorolása, amelyeknek Rákóczi korszakában nemcsak a paraszt, hanem a nemes is áldozata volt és ha igaz az is, hogy a megszálló zsoldos sereg, amelynek e tények az emlékéen száradnak, túlnyomóan német volt, nem szabad elfelejteni, hogy ez a németség söpredéke volt, a vallásháborúk barbár és kegyetlen szellemben eldurvult kalandorok, Landsknechtek zsoldos serege, akik magatartásukkal csak azt a szellemet képviselték, amelyet éppenséggel nem német parancsnokajk, a vérengző Caraffa, ez az olasz condottiere vagy pedig Tokaj községének kiirtója, *Vaudemonl* francia zsoldosvezér sugalmaztak, akik pénzért szolgálták a saját hazájuk ellenségét. És mindez a haderő együttesen vak eszüköze a Habsburg; (Lipót trónját körülálló *Kolonicsok*, *Kynszkyek*, *Lobkovitzok* nemzetközi lakáj szellemének, amelynek hazája a dinasztia és politikai kathekezizmus Machiavellinek, az emberi aljasság következetes uralmára épített hitvallása volt.

Sohasem szabad elfeledkeznünk róla, hogy

az az Európa-rendező német hatalom, amellyel ma szembenállunk, nem a Bécsből, hanem Berlinből kiindult integrációs folyamat eredménye és szellemi örököse annak a német nemzeti szabadság-gondolatnak, amelynek 1867-ben a történelmi magyar állameszme győzelmét az összmonarchikus államgondolattal szemben éppen olyan nagy mértékben köszönhattük, mint Deák és Andrássy államférfiul zsenialitásának.

E német nagyhatalom voltaképpen megalapítója *Bismarck* teljesen át volt hatva attól a meggyőződéstől, hogy az erőteljes magyar állam egyúttal középeurópai német érdek is és ezt az őt jellemző nyílt nyereséggel jelentette ki még 1867 előtt a monarchia szentpétervári nagykövetének, a cseh származású *Thun Hohenstein* grófnak: «*Ha az a szerencsétlenség érne, hogy Ausztria császára lennék, akkor holnap átköltöznék Pestre, huszáregyenruhában lovagolnék, magyarul beszélnék és Magyarországhoz csatolnám mindazt, ami hozzá tartozik. Megjelennék az országgyűlés előtt, tárgyalnék vele és kijelenteném előtte a nem leplezhető igazságot, hogy a magyar királyság Ausztria császáranak legelső méltósága, a többi mind melléktartomány.*» Más esetben ezeket mondta a vaskancellár: «*Itt vannak a Duna és a Kárpátok között a magyarok ...ez nekünk éppen annyi, mintha ott csupa német lenne, mert ezeknek a sorsa a mienkkel van összekapcsolva, velünk együtt állanak és buknak. Alapvetően különböznek ebben a szlávoktól és románoktól. Délkelet európa legfontosabb tényezője számunkra a magyarság.*»

Egy bizonyost az európai élettér újjászervezésénél a Német Birodalom szembe kerül Europa legnagyobb életkérdésével, amely egyúttal ezeréves magyar sorskérdés is: a nemzetiségi kérdéssel.

E kérdés európai megoldásához a magyar történelem egyenesen a vezérfonalat szolgáltatja. Elsősorban a magyar történelemből kell levonnia Európarendező hatalmának azt a tanulságot, hogy

Európának, a földkerekség legnagyobb nemzeti* ségi birodalmának belső békéje és biztonsága nem oldható meg sem a Habsburg-hagyományok módjára az egyes népszemélyiségeket a saját jellegükből kiforgatni akaró összeurópai államba való olvasztással, de nem oldható meg a népfelségtan demokratikus eszménye alapján sem, amely az államhatárokat egyszerűen a néprajzi határokkal azonosítja«

Ettől a felfogástól Európa belső szilárdságának kárára nem tudta magát függetleníteni a nemet nemzetiszocialista birodalom külpolitikája sem, amely az I-ső és II-ik bécsi döntésben a Kárpát-medence államhatárait a néprajzi határok mentén vontta meg. Elismerjük, hogy ez az akkori magyar kormányzat magatartásának eredményeként és annak hozzájárulásával történt. Azonban alig telt el 4 esztendő, amidőn az 1944 aug. 24-én bekövetkezett román hitszegés és tekintélyes szlovák erők fegyveres felkelésének vészes

hadászati következményei megmutattak, minő veszedelmet jelent nemcsak a magyarságra, de magára a Némethirdalomra is a Délkelet—Európa természetes bástyáját képező magyar élettér belső egységének megbontása. Ma, amidőn az európai szabadságharc e drámai fordulatainak napjaiban e sorokat írom, minden igaz magyarral átérzem, hogy a most bekövetkező eseményekben vagy megsemmisülünk, vagy halálosan elszánt kitartással visszanyerjük mindazt, amit a Habsburg-házzal évszázadokon át folytatott meddő alkotmányjogi vitánk útján és a Trianont követő mulasztásaink folytán visszaszerezni nem tudtunk. Mert bárminő fenyegetőnek látszik is helyzetünk a szovjet erő váratlan balkáni előretörése és az egyesült angolszász szovjet légierők terrorjának súlya alatt, mélységes megilletődéssel borulok le a magyarok Istenének sorstörvénye előtt, amelynek megnyilatkozása nélkül a hungarista magyarság sohasem győzhette volna meg az Európarendező német államvezetést az ezen füzedben kifejtett nemcsupán magyar, de európai igazságok erejéről, amelyekért mozgalmunk a hatalom hiányában csupán szellemi eszközökkel küzdhetett.

A hungarizmus felismerte, hogy a Blut und Boden eszmejében kifejezett azon állampolitikai elv, mely szerint az államhatárok megvonásához az alapot a néprajzi határok dják meg, nem felel meg annak a történelmi fejlődésnek, amely Európa politikai térképét kialakította. Ez a történelmi fejlődés meggyőzően mutatja, hogy az állam kialakulásában a fajközösség tudata csupán az egyik szükséges, de nem elegendő tényező. A másik, még ennél is hatékonyabb tényező a táj. A földrajzilag élesen elhatárolt területeken a legegységesebb szellemű nemzetek alakulnak ki még akkor is, ha ezek a nemzetek többféle nemzetiség ivadékának összeforrásából keletkeznek. Három

nagyon különböző nemzetiség: a római légiók maradványai, a brit-kelta őslakosság és Hódító Vilmosnak ezek közé behatolt normanjai évezredes együttélés és a brit szigetország tökéletes földrajzi elszigeteltségének hatása alatt a történelem egyik legöntudatosabb és szellemében legegységesebb népét az angol népet keltette életre. Ugyanezt mutatja Nippon példája és csodálatos, a brit Imperium minden hatalma kevésnek bizonyult arra, hogy a tőle élesen elszigetelt kis ir népet magába olvassza. Maguk a német nemzetiszocialista írók nevezték Völkerehaosnak azt a néphalmazt, amely az antik-Róma bukása után visszamaradt és mégis ebből alakul ki az itáliai félsziget pompás elhatároltsága következtében az egységes olasz népállam. Ugyanígy hozza létre az ibériai félsziget elszigeteltsége a spanyol népet, Franciaország kitűnő természetes határai a latin, gall és burgundi népelemekből az egységes francia nemzetet. A három fajta népében is egységes Svájc példájáról nem is szólva, a szemünk láttára születik meg a legkülönbözőbb népelemekből Északamerika tökéletes izolációjának hatása alatt az amerikai nacionalizmus. Nem véletlen, hogy a Kárpátoktól egészen a Góbi-sivatagig terjedő óriási tér, amelyet komoly földrajzi határok nem tagolnak fel, az Európát fenyegető óriás birodalmak szülő anyja lesz. A táj-hatás logikus következménye, hogy ma Sztálin ugyanott folytatja, ahol Attila és Dsingiszkán abbahagyták.

A történelmi Magyarország Európa legélesebben elhatárolt területei közé tartozik, miertis annak egységét nemcsak kétezer év tanulsága, hanem megbonthatatlan földrajzi adottságai is igazolják. Az új Európában a Kárpát-tér természetes egysége fokozottabb mértékben fog érvényesülni, mint a trianoni korszakban, mert az új Európában a kis államok gazdasági elkülönülése az Európát felszabdalo vám-

határok által nem lesz fenntartható. Ez a körülmény a történelmi Magyarország népeit feltartozhatatlanul fogja egy gazdasági, kulturális és ennek kapcsán politikai sorsközösségbe fűzni. Ma, nem tudjuk még, hogy a háborút követő Európa-rendezés figyelembe veszi-e majd ezen kézzelfogható igazságokat. Egyes azonban biztosan tudunk: *bármely hatalom lesz is az, amely ezeket az elveket figyelmen kívül hagyja, a Kárpát-medencében csak akkor lesz képet e természetes adottságoknak ellentmondó önkényes rendet az ezen élettér népi jólétének korlátozása nélkül fenntartani, ha előbb lebontja a Kárpátokat és visszafordítja az Alföldet átszelő folyókat.* Miattuk lehet az Alföldön letelepült sváb paraszt a német kultúrközösség tagja, a földjét azonban olcsón csak akkor öntözheti, ha az Alföldet átszelő folyók kárpáti vízgyűjtőjében olyan egységes víz, erdő- „és energia-gazdálkodást folytatunk, melynek gazdaságossága az okszerűen öntözött Alföld fokozott termékenységével párosul. Egy ilyen szervezetet csak a Kárpát-tér természetes egységén nyugvó hungarista birodalom közigazgatása képes kiépíteni. Tartás és termékeny béke a Kárpát-térben csak akkor lehetséges, ha a magyarság és a Kárpát-medence más népcsoportjai felismerik az e földhöz kötött sorsközösségüket és az ezt kifejező birodalmi tudatban egybeforni képesek. Azoknak a népeknek, vagy népcsoportoknak, amelyek ezt megérteni nem tudják, nincs létjogosultságuk a kárpáti élettérben.

Külömböző népeknek egy nemzette való integrációja — ha ennek földrajzi feltételei adva vámnak — elsősorban az államvezetés iránti bizalom kérdése. Az államnép és a kisebbségei közötti bizalmi kapcsolat első feltétele a jog-

biztonság, amely ezeket kölcsönösen védi népi és anyagi birtok állományaik erőszakos elidegenítésével szemben. Ezért mi gyökeresen szakítani akartunk a XIX. század forradalmaiból született etatizmussal, azzal a centralisztikus politikai gyakorlattal, amely a közigazgatási erőszaknak leplezett vagy nyílt módszereivel Európa nemzetiségi államait egy csapásra egynyelvű nemzeti államokká akarta átalakítani annak a szerves fejlődésnek átugrásával, amely Európa nemzeti államait, mint pl. Franciaországot, Itáliát, Nagybritaniát évezredes szerves fejlődés útján forrasztotta egybe különböző fajtájú őstelepések ivadékaiból egységes nemzeti államokká. Mi teljesen tisztában vagyunk azzal, hogy közigazgatási eszközökkel, akár a megfélemlítés kényszereszközeivel, akár közéleti előnyök kilátásba helyezésével, tehát *olyan eszközökkel, amelyek nélkülözik a meggyőzés szel-lenú hódításét csak hitehagyottakat, a saját nemzetiségük árulóit, tehát az erkölcsileg alacsonyabbrendű rétegeket nyerhetjük meg a magyarságnak, amelynek rendszeres felvétele népi köteleinkbe nem vezet máshoz, mint a magyarság erkölcsi hanyatlásához.* Az a többszázvezernyi magyarosított nevű zsidó és ezek végzetes hatása magyar közéletre volt az a visszafelé elsült fegyver, amelyet a liberális állam megbukott nemzetiségi politikája a magyarság erőgyarapodása címéin nem a magyarság előnyére, hanem annak kárára könyvelhetett el.

Ez az álláspontunk mégsem jelenti az egészséges asszimiláció kizárását. Mi az ősi vérből szülötteken kívül magyarnak tekintjük a történelmi Magyarország nemzetiségeiből származó minden olyan néptársunkat, aki áldozatot vállal azzal, vagy áldozatot hajlandó vállalni azért, hogy magát magyarnak vallhassa. Ezeket nem kényszer, nem érdek, hanem a lélekben megnyilatkozó faji ideál rokonsága hódí-

totta meg, ez tette őket magyarokká. Mi idegen vért nem verbuválunk, de azokat, akik már születés, akár a tettek jogán lettek magyarokká a magunkénak valljuk. Meggyőződésünk, hogy a nemzeti szocialista felfogás azt a frigyét, amelyet valaki nemzetének vérenek hullatása árán kötött, sokkal mélyebben tiszteli, hogysesem a Petőfiek, a Dámjanichok, a Pölttenbergerek és az Aulichok magyarságát kétségbevonná. Dogmák nem szabad, hogy elhomályosítsák azt a célt, amelynek szolgálatára születtek. A cél a nemzet örökkévalósága és a fajvédelem dogmájának sem szabad e céllal ellentétbe kerülnie. A német nemzeti szocializmusnak meg kellene, hogy tagadja két prófétáját, Paul de Lagarde-t és H. S. T. Chamberlaint is, ha ezt tenné.

A XX. század szellemi forradalmi között a hungarista mozgalom elsőnek ismerte fel, hogy nemcsak Magyarország fennállása és a történelmi Magyarország reintegrációja, hanem Európa eljövendő biztonsága és Európa nemzeteinek összefogása is azzal a kérdéssel áll vagy bukik, hogy képesek leszünk-e a nemzetiségi kérdést, amely ma sokkal inkább európai, mint magyar kérdés, olyan jogrend alapján szabályozni, amely Európa népeinek kölcsönös bizalmát és közös európai sorstudatát eredményezhetné. *Ez, felfogásunk szerint, csak akkor fog sikerülni, ha az. európai nemzetek egymás közötti jogviszonyát olyan erkölcsi elvekre építjük fel, mint aminő erkölcsi elvek az egyén és a közösség jogviszonyát a szocialista numkaállamban szabályozzák. A nemzeti szocialista rendbe szervezett népeknek ezt a magasabbrendű közösséget nevezzük mi hungaristák, Szálasi tanítása nyomán, konnacionalizmusnak. A nemzet magasabbrendű egyén és az az erkölcsi rend, amely*

a nemzetek közötti bizalmat és termékeny együttműködést helyreállíthatná, magasabbrendű szocializmusnak nevezhető. Lényegesen különbözik ez a felfogás a nemzetköziségtől, mert ezzel ellentétben elismeri az egyes népekben megnyilatkozó egyéniséget. Figyelembeveszi, hogy a Teremtés nemcsak intregnál, nemcsak egyesít, hanem differenciál is, vagyis különbségeket alkot. Csak különbségekből és ellentétekből fakadhat mozgás és élet. A táj és környezet hatás még egyfajú népekből is idők folytán differenciált fajtákat hozna létre.

Nemzetek feletti uralmat csak nemzetek felett álló eszmékre lehet építeni. Koreszmék valóban csak akkor váltak korszak alkotókká, ha nemzetek fölött álló eszmények formájában jelentkeztek. Mi, hungaristák azáltal, hogy országéplto elképzelésünket és szociális terveinket sohasem korlátoztuk, kizárólag a magyar állam népre és hungarista eszményeinket, mint a Kárpát-tér nemzetiségeit összefogni hivatott, egyetemes nemzetépítú tervet hirdettük, számoltunk ezzel a történelmi igazsággal. Felfogásunk e tekintetben megegyezik a katolicizmussal, de ennek univerzalizmucavalj különösen a rom. katolicizmus nemzetközi felfogásával szemben mégsem hagytuk figyelmenkívül a fajtörténelem tudomány és az embertan megállapításait amelyekből vitathatatlanul kiderül, hogy harmonikus együttműködés és a nemzeti jövő lényeges biztosítékát képező faj-nemesítés csak a fajukban is harmonikus népek között lehetséges és ezért lehetetlen volna konnacionalista közöset az európai nemzetek véréből és felfogásától teljesen elütő és önmagukban sem államalkotó zsidó vagy cigány népekkel alkotni.

Az új Európa eszméjét tárgyaló német nemzeti szocialista irodalomban számos ehhez hasonló véleménnyel talál-

közünk ugyan, anélkül azonban, hogy a Birodalom külpolitikai gyakorlata ezt a konnacionalista gondolatot, mint az európai népek jogviszonyát egyetemesen szabályozó elvet a magáévá tette volna.

A konnacionalizmus nem ismer nemzetköziséget, a nemzeti egyéniségüktől erőszakosan megfosztott uniformizált tömeg feletti világuralmat. Ezért a konnacionalista közösség nem lehet más, mint egyenjogú nemzeti egyéniségek politikai és gazdasági közössége. Mint minden közösség, úgy a konnacionalista közösség is, egységes vezetést igényel. Ez az egységes vezetés természetszerűleg a közösségnek azon legerősebb népére hárul, amely a közösséget megvédeni és a közbizalmat a saját elhivatottságában fenntartani képes. A Németbirodalom Európa vezető elhivatottsága elsősorban abban az erkölcsi tekintélyben jelentkezett, amelyet a vér nélküli német forradalom belső sikere által vívott ki magának Európa közvéleményében.

A nemzeti szocialista III. Birodalom a ránézve lélektenilag legkedvezőbb azon pillanatban született meg, amelyben tulajdonképpen ellenfele az angolszász hatalmi rendszer tradícióján és pillérein nyugvó liberális kapitalizmus tökéletes anyagi és erkölcsi csődbe jutott. Ez a csőd az 1929—31. évek között megindult gazdasági válság hatásában a legsúlyosabban azt az Európát sújtotta, amelyet a nyugati plutokráciák önző hatalmi érdekekből életképtelen apró autarchiákra bontottak szét. Ebben a tényben valóban az európai népek sorsközössége jelentkezett és nyilvánvaló volt az is, hogy a válság felidézésében a nemzetközi zsidó pénzuralom egyik döntő tényező volt, amely mint mindig, most is kitűnően értett ahhoz, hogy a hitelélet kisajátításán keresztül az általános munkanélküliség és gazdasági pangás közepette kamatdiktatúrája által hatalmas munkanélküli

jövedelmekhez jusson. Ezért nem lehet kétséges, hogyha a német külpolitika, amely a saját országában az arany uralmának megtörése után a világtörténelemben páratlan sikerű országépítésre hivatkozhatott, amely ellentétben a kimeríthetetlen gazdasági forrásokkal rendelkező angolszász államokkal a s, a ját munkanélküliségét rövid más fél év alatt levezetni képes volt a többi európai népek hasonló okokból megszületett rokon mozgalmával szemben, mint segítőtárs jelentkezik és ezeket a saját nemzeti feladataik megoldásában sikerre vezeti, egy ilyen egyetemes európai nemzeti szocialista evolúció megindításával olyan európai közhangulatot teremthetett volna a nemzeti szocialista szabadság gondolat mellett, amely valóban alkalmas lett volna Európa minden népének mozgósítására az angol-zsidó plutokrácia világhatalmi törekvéseivel szemben. Szinte önként kínálkozott az Európa vezetés kiváltsága a német nép szarnám abban az erkölcsi győzelemben, amellyel Hitler Adolf az országépítés éveiben a korszerű fegyverek hatósugarain és messze a Birodalom határain túl meghódította a lelkek millióit még mielőtt az első ágyúlövés eldőrdült volna. A német mozgalomnak nem kellett volna egyebet tennie, mint legerősebb bajtársként kézenfogni azon Európaszerte jelentkező rokon mozgalmakat, amelyek világnézeti rokonságuknál és a célok azonosságánál fogva, mint természetes szövetségesei jelentkeztek. Konnationalista felfogás szerint, ez a vezérnép hivatásszerű feladata a vezetettekkel szemben. Mert, aminthogy a nemzeti szocialista munkaállam törvényei szerint az üzemvezető, az üzemi személyzet erkölcsi és anyagi jólétéért felelős, ugyanúgy nem tekintheti a vezérnép a szociális jólétet és az ennek biztosítására szolgáló rendszabályokat a saját monopóliumának. A szocializmus nem állhat meg országhatároknál már csak azon gazdasági és

erkölcsi kölcsönhatás miatt sem, amellyel a közösség minden tagja a másikra visszahat. Sajnos, nem ez történt!

A német mozgalom az új állam világnézeti alapjait a német nacionalizmussal azonosította. Azt hirdette, hogy a nemzeti szocialista világnézet a német vértől és szellemtől elválaszthatatlan, a német fajhoz kötött történelemformáló erő, más népekhez nem exportálható életforma. Ez a felfogás indokolt lehetett a mozgalom harci korszakában, mert minden időkből a fajközösség tudata volt a leghatásosabb propagatív eszme egy forradalmi gondolat köztudatosítására. A mozgalom győzelme után azonban a III. Birodalomra, ha a ráváró európai küldetésre méltó kívánt lenni egy európai felelősség hárult, amelynek megfelelni csupán csak a saját nacionalizmusának keretein túl emelkedő elvi alapon lehetséges. Rosenberg, a mozgalom ideológusa, kétségkívül túl lőtt a célon, amidőn történelembölcseleti művében, «A XX. század mythoszában» (I. 6. Wissenschaft als eine Schöpfung des Blutes.), arra a következtetésre jut, hogy nemcsak a kultúránk, erkölcsi eszményeink, művészetünk, hanem még maga a tudományos gondolkodás is fajhoz kötött. Rosenbergnak ez a nézete azonban éppen a német bölcselet egyik halhatatlanjának, Imánuel Kantnak, a tiszta ész kritikájában felállított ismeretelméletén dől meg. Éppen Kant mutatta ki, hogy bármely tudományos felismerés csakis az idő, tér és az okozatiság szemléleti formáiban lehetséges és ezek minden emberi, sőt minden értelmes tudat veleszületett örök tulajdonságai. A 2 x 2 egyformán négy európai és néger agyban és ha az emberi nem szellemi evolúciójában van biztató fénysugár, amely egy jobb jövő zálogának tekinthető, ez abban a csodálatos összhangban nyilatkozik meg, amely a legkülönbözőbb, gyakran halálos ellenségként szembenálló nemzetek természet-

tudományos kongresszusainak légkörét jellemzi. A természet isteni alkotójának örök törvényei azonos igazságok formájában jelentkeznek a földkerekség minden népének lelkében és egyetlen német tudósnak sem jutott eszébe kifogásolni, hogy a villamosáram egységét az áram erősség fogalmának megalkotójáról, a francia Ampér-ről nevezték el és ugyanígy az angolok sem kifogásolták, hogy a villamos ellenállás egységét az ellenállás törvényének felfedezőjéről, a német Ohm-ról nevezték el. A természettudományok templomában ismeretlenek a niceai zsinatban lejátszódott jelenetek, amelyeken a szent atyák más érvek hiányában egymás szakállába kapaszkodtak, hogy tudománytalan dogmáikat egybehangolják. Nem az értelem, csak az érzelem, az erkölcsi felfogás és a szépérzék világában egy nép kultúrájában jelentkezik a faji lélek sajátossága. Szerencsétlen gondolat volt azonban ebből az egészen elvont és eléggé körül nem határolt fogalomkörből azt a messzemenő politikai következtetést levonni, hogy a nemzeti szocialista világnézet a vezérlő ösztönben megihletett személyiségek által megállapított olyan eszmerend, amely ahhoz a fajhoz és térhez kötött, amelybe beleszületett. A világnézet ezen fajlagos térhez kötöttségéből azután Haushofer azt következteti, hogy a világnézet saját fajlagos életteréből nem exportálható. Ez a felfogás vezette a III. Birodalom külpolitikáját, amely elfeledve a német népközösséghez számított északi népek népi mozgalmaival szemben tanúsított magatartásától más európai rokon mozgalmakkal szemben hűvösen elzárkózott.

Ezek a nemzeti büszkeség szemszögéből nagyon tetszetős dogmák elhomályosították a tulajdonképpeni gyakorlati célt, Európa szellemi meghódítását. Ez annál sajnálatosabb, mert mindaz, amit a nemzeti szocializmus az

és társadalom erőinek teljes mértékű kifejtésében, a társadalom új gazdasági és szociális rendjében megvalósítottj ez államhatároktól és Európa népeinek faji elkülönülésétől független tudományos felismerés volt és méltán számíthatott arra, hogy nemcsak Európa, de az egész emberiség közkinccse legyen. Ilymódon: *az Európa vezetésére hivatott német mozgalom önmagát korlátozta szűkebb német népi határai közé.* Megfeledezett arról a keleti bölcsességről, hogy a legnagyobb hatalom a gondolat és más népeket meghódítani tökéletesen csak hódító gondolatok és eszmék útján lehetséges. Ha az európai szabadság mai válságának mélyebb okait vizsgáljuk, kétségtelen, hogy ennek felidézésében a nemet mozgalomnak ez az éppen annyira időszerűtlen, mint gyakorlatiatlan elzárkózása döntő tényező volt. A nemzeti szocializmus által önként feladott területekre Moszkva vidáman exportálta a saját gondolatait és amikor a katonai visszavonulás megkezdődött, a kiürített területeken kiderült, hogy Európa fegyveres meghódítását Európa szellemi meghódítása sehol sem véglegesítette. A szellemi meghódítás hiányában az új hatalmi kísérlet nyomán csak kétféle embertípus jelentkezett: a lakáj és a partizán.

Minden európarendező hatalom szükségképpen figyelembe kell vegye a történelmi továbbfejlődés eredőjének meghatározásánál a faj erőkomponensén kívül a téreörök államalkotó hatását is, úgy, amint ezt a történelmi magyar állam kialakulásának, tetszhalálának és feltámadásának tényén kívül valamennyi földrajzilag jól elhatárolt európai állam — Itália, Francia-, Spanyolország stb. — kialakulásának példáin látjuk. Ez a felismerés az eddigi határrendezéseknél nem érvényesült. Már pedig Európa a földkerekség geopolitikailag legtagoltabb földrésze. Ennek köszönheti sokoldalú kultúrájának gazdagságát.

Az első és alapvető tanulság, «melyet a Kárpát-medence 2000 éves történelméből levonhatunk, hogy úgy itt, mint Európa minden földrajzilag jól elhatárolt táján helyre kell állítani a Nép, Táj és Álkmélet összhangjai, ha másként nem, az asszimilálhatatlan, disszonáns népek egyetemes áttelepítése útján.

Csak ily módon csökkenthetők az egymással megférni nem tudó népek között a súrlódási felületek. Csak ily módon teljesülnek Európa népei békés együttélésének feltételei, csak így, ezen belül egészséges államok sorsközösségből születhetik meg a tartós európai biztonság és csak ezen európai gondolatnak őszinte szolgálata útján remélhetjük a legnagyobb magyar sorskérdésnek megoldását a történelmi Magyarország reintegrációját is.

Ha azonban az előadott elvek Európa újjászervezésekor Európa szerencsétlenségére figyelembevehetőek nem lennének; a történelmi Magyarbirodalom helyreállítása csak olyan társadalmi rend kiépítése útján remélhető, amely a benneható erkölcsi és anyagi erők felsőrendűségéből származó vonzásával a széthúzó nemzetiségi erők ellensúlyozására alkalmas. Ez az út pedig a Hungarizmusnak az *«Út és Cél»* ban körvonalozott eszmerendje.

Csak az Istentől elhagyott szellemi proletárok gúnyolódhattak Baráth Tibor következő kijelentésén:

— *A mi és hova problémája és a merre kérdés megoldása kétségkívül azok a legbonyolultabb feladatok, melyek megoldására történeti elme egyáltalán vállalkozhat... Ez a dolgozat egy ilyen bonyolult kérdésre kíván választ adni, feladatául tűzvé ki a magyarság történeti mítoszának politikai síkon való megfogalmazását.*

Idősebb kérdést nem is találhatott volna a magyar történelemtudomány ennél és egyes üresfejű gúnyolódókkal szemben azt állítom, hogy

nincsen még egy tényező, amely a nemzet fennmaradását hatásosabban szolgálhatná, mint a vallásos kegyelet érzelmében megerősödött, az őseredetig visszanyúló történelmi tudat és az ebből leszámazott, a nemzet közéletét minden vonatkozásában szabályozó nemzeti erkölcs.

A nemzet örökkévalóságának, a nemzet múltjában kifejezett tudata a mítosz és minden örökbecsű nemzeti művészetnek ez a mítosz volt a tulajdonképpeni műzsája. Ezért mondhatta a legnagyobb mitikus zeneköltő, Richárd *Wagner*, hogy a művészet testetöltött hitvallás és valósággal a nemzet papnőjének a tisztét tölti be *B. Kovács* Fréda, ez a nagyszerű magyar asszony, aki éppen most formálja elevenen élő alakká a nemzeti mítosz hőjét a «*Halhatatlan harcok*»-ában.

Az első pillanatban hihetetlenül hat, ha azt állítom, hogy

nem a politikai hatalom, mégcsak nem is az országhatárok, hanem a nemzeti élet folytonosságát biztosító nemzeti erkölcs és a hitvallással magasztosult őstörténelmi tudat, röviden a nemzeti mítosz az az alapvető történelemalkotó erő, mely a nemzet életét minden megpróbáltatáson keresztül biztosíthatja.

És ha a 20. század e felismerését ugyanolyan szálaban akarjuk kifejezni, amint ezt száz év előtt tette a liberalizmus, a nyelvet tévéen meg a nemzet lényegévé, ma ezt kell mondjuk: *«Nyelvében él a nemzet!»*

— *Szamos szemita nép közül — mondja H. St. Chamberlain — egyetlen egy tartotta fenn magát, mint nemzeti egység és pedig egyike a legkisebbeknek és politikailag a legtehetségtelenebbeknek. Ez a kis nép minden viharral dacolt és ma is itt áll, mint különlegesség az emberi nem közepette: haza és államfő nélkül, az egész világra szétszórva, a legkülönbözőbb nemzetek közé besorozotton, mégis egységesen és a nemzeti egység tudatával. Ez a csoda egy könyv eredménye: a Tóráé...*

Ez a könyv pedig nem más, mint a zsidóság nemzeti mítoszának és ebből a mítoszból leszármaztatott, a zsidóság nemzeti életét szabályozó jogszabályok foglalata. Bármenyire zavaros, a részletekben elvesző is az évszázados rabbinisztikus vitatkozásokból, szörszálhasogatásokból összegyűjtött zsidó rituális jogszabályok e rendszere, mint egyetemes vezérelv vonul végig rajtuk a zsidók vér- és fajvédelmének gondolata. Amidőn *Napoleon* a XIX. század

elején afeletti elégedetlenségében, hogy a zsidók az egyenjogúsításuk ellenére is ragaszkodnak gögös elzárkózásukhoz és haragra lobbanván, hogy Elszáaszt, bár minden pálya megnyílt előttük, uzsorájukkal a tönk szélére juttatták ultimátumot intézett a zsidó vének tanácsához, melyben a zsidók maradéktalan összeházosodását követelte az őslakosgággal: Franciaország Tsidó kiküldöttei a császár minden feltételét elfogadták egy kivételével, mely a zsidók és a keresztények közötti házasságkötés minden korlátozásának megszüntetését követelte.

**Igen: leányaik szabadon köthettek házasságot
a hitközségen kívül is, de a fiaik nem!**

Európa diktátorának engednie kellett.

Így maradt fenn a zsidó faj a mai napig tisztán. A Rotchild-ház leányai férjhez mentek báróhoz, grófokhoz, hercegekhez és minden nagyobb izgalom nélkül megkeresztelkedtek. Azonban egyetlen Rotschild fiú sem vett nőül európai nőt. Ha ezt tette volna, akkor sorsa száműzetés lett volna az atyai házból és a zsidó közösségből. Ilyen mesterien alkalmaztak a vér és faj törvényét világoralmuk megalapozására. A zsidó nép, mint nemzeti tő, tiszta maradt; egyetlen csepp idegen vér sem juthatott bele. Így parancsolja ezt a Tóra: Egy korcs se kerüljön Jahve közösségébe, még tíz nemzedék által sem. (Deuteronomium XXIII. 2.)

— *Közben azonban a zsidó töről ezrével nyesik le a rügyeket, hogy ezeket más népek vérebe ültessék át. Ha ez még néhány évszázadig így tart, akkor Európában már egyetlen tisztafajú nép marad, a zsidó, a többi pedig*

félhéber korcsok csordája, szellemi és erkölcsi tekintetben elfajzott népesség. (Chamberlain.)

Vájjon gyűöljük-e emiatt a zsidókat? A világért sem. Ezzel lemondanánk az egyetlen előnyről, amelyet a zsidónak köszönhetünk, hogy az ő példáján ismerjük fel a saját hibánkat.

Mindaz, amit a zsidóság a saját faji érdekének szolgálatában, a saját mítoszának követésében tanúsított pártatlan álló hűségével mutat, ez nem gyűlöletes, csak arra jó, hogy megtanuljunk tőle, sőt módszeresen tökéletesítvie, kövessük. Gyűlöletünk legfeljebb azoknak a fajaruló n-enizettestvéreinknek szólhat, akik mint Aladárok, kijárók, zsidó pénzért, zsíros állásokért kiszolgáltak egy a zsidó érdekeknek kedvező politikai klikket, elárulták a saját fajuk érdekeit, az elaljasodásnak olyan sivár példáját mutatták, amelyre zsidó-példákat csak a spanyol inkvizíció legsúlyosabb fenyegetései alatt is csak elvétve találunk.

Ha arra a szinte hihetetlen tényre keresünk magyarázatot, miképpen lehetséges, hogy ez a mindössze 17 millió főre becsülhető, öt világrészre szétszórt zsidóság saját felségterület és politikai végrehajtó szervezet hiányában ma vitán felül a világpolitikát befolyásoló tényezővé erősödött, ez nem a zsidóság erejének, hanem a nemzetidó népeknek a nemzeti mítosz hiányából fakadó gyengeségének eredménye.

Három tényezőre kell rámutatnunk, amely a zsidóság terjeszkedése előtt a keresztény társadalom várkapuit, szinte ellenállás nélkül megnyitotta. Elsősorban a keresztény fejedelmek, másodsorban a főnemesség volt mindenkor a zsidóság szálláscsinálója. Az előbbiek, mert a háborúkhöz, az utóbbiak, mert könnyelmű ék tükhöz pénzre lévén szükségük, ezl a zsidóktól vették igénybe, a nekik biztosított kiváltságok ellenében. Mint harmadik és döntő tényező jelentkeznek azok az erkölcsi testületek, keresztény egyházak és emberbaráti mezben jelentkező szabadkőműves szervezetek, amelyeken át a zsidóság ugyanoly sikerrel csepegett be a keresztény népek leikébe a saját mítoszát, mint aminő eredményesen homályosította el az utóbbiak nemzeti és faji öntudatát. Ugyanakkor, amikor a zsidóság évezredek óta a faji elzárkózás, a nemzeti öncélúság megnemalkuvó álláspontján állt, ugyanekkor úttörő munkát végez minden erkölcsi mezben jelentkező nemzetközi szervezet kiépítésénél, amelyek végső erkölcsi vagy politikai célkitűzésükül a nemzsidó népek nemzeti tudatának elhomályosítását, az országok határainon túlemelkedő, minden népet egyetlen erkölcsi vagy politikai közösségbe foglalni törekvő, a nemzeti eszmémmel szemben magasabbrendűnek feltüntetett hatalom szolgálatába törekszik állítani. Közös jellemvonása minden ilyen nemzetközi szervezkedésnek: a zsidó türelmetlenség és a zsidó messiáa világhatalomra való elhivatottság hirdetése

Bennünket, hungarista magyarokat, akik a Megváltó tanítását és példáját áldozatos társadalmi harc és tisztult közéleti erkölcs vállalásával törekszünk a gyakorlatba ültetni, nem kell, hogy bárki is keresztényi mi voltunkra figyelmeztessen.

Számunkra a kereszténység nem betű, hanem tetí Tudományos meggyőződésünk, hogy Krisztus nem volt zsidó, aminthogy egész Galilea sem volt az. Egész egyénisége és tanítása egyetlen lázadás volt a zsidó anyagelvűség, a zsidó betű szellemi parancsuralma ellen és ha van nép, amely nemcsak hite, hanem vére szerint is magáénak vallhatja, úgy mi, magyarok, azok közé tartozunk, akik a *Szkytopolis* (szittyafalu) melletti *Nazáretéből* származó Jézushoz, a ma élő nemzetek között minden valószínűség szerint, a legközelebb állunk. (Lásd: *Zajthy* Ferenc: *Zsidó volt-e Krisztus?*) Minden okunk meg van tehát rá, hogy szívvel-lélekkel Krisztus követőinek valljuk magunkat abban a nagy harcban, amelyet a ma kibontakozó zsidó világhatalom ellen a nemzetünket joggal megillető szabadságért és egy magasabbrendű állami és társadalmi rend győzelméért folytatunk. De éppen, mert Krisztus követői és krisztusvérű nemzetek keresztény kultúrájának rajongói és részesei vagyunk, kell, hogy mélységes megdöbbenéssel tartunk lelkiismeretvizsgálatot azon szörnyű összeomlás látára, mely ma létalapjaiban rengeti meg a nyugati kereszténység szellemi hagyományain felépült egész európai társadalmat.

Ma, Európaszerte évezredek vallásos kegyeletével megszentelt műemlékek, melyekben egész korszakok hitélete, idealizmusa öltött testet, esnek nap-nap után egy sátáni hadviselés áldozataiul. Oly népek felelős kormányainak parancsára történik mindez, amelyek maguk is keresztényeknek, ugyanezen nyugati keresztény kultúra örökösének vallják magukat. E műalkotások pusztulása egyúttal annak a keresztény szellemnek az összeomlását is jelképezi, amely

ezeket valamikor létrehozta. A hadviselés mai elfajulásában egész nemzetek kiirtásának nyíltan hangoztatott tervében valóban a kereszténység legsúlyosabb válsága jelentkezik és

mi hungarista magyarok, teljesen egyetértünk a német nemzetiszocialista történelembölcselet megállapításával, hogy a keresztény Nyugat erkölcsi válságának legmélyebb rugója a Krisztus tanítását meghamisító zsidó szellemben keresendő, amely a maga rideg anyagelvűségével és világhatalmi követeléseivel Krisztus emberszerető és az idegért népek életigényeit méltányoló tanításait az élet gyakorlatában teljesen elhomályosította

Semmi sem bizonyítja jobban erkölcsi felfogásunknak a fajban gyökerező voltát, mint az a magatartás, amellyel a világ különböző nemzeti Krisztus tanításait fogadták. A Megváltó művének nem is a Golgota, hanem az a legnagyobb tragikuma, hogy a Megváltó tanítására éppen az a nép válaszolt a legridegebb elutasítással, amelyhez ígét közvetlenül intézte és amely isteni működésének közvetlen tanuja volt. A krisztusvérű árja és turáni népek, a hősök és martirok buzgalomával követték Krisztust egy magasabbrendű államalkotó és szociális erkölcsiségért folytatott harcában, egyedül a semita népek és elsősorban a zsidóság az, amely a Megváltó átkával sújtottan döntő többségben száll szembe az erkölcsi megváltás tanításával.

A zsidóság jelenlegi világhatalmi helyzete és a kereszténységnek ezzel egyidőben jelentkező er-

kölcsi válsága jórészt abból ered, hogy Krisztus tanítása egy, az ő személyes varázsának hatása alatt álló töredékzsidoság közvetítésével, egy, a krisztusi tanítás erkölcsével és értelmével homlokegyenest ellenkező zsidó mitikus háttér keretében került a keresztény népek tudatába.

A teremtés örök és mindenütt jelenlévő. Benne e szavak: kezdet és vég, értelmüket veszítik. A teremtés örök Istene feloldhatatlannal egységes az ő teremtett világával. Végtelen ée mindenütt jelenlévő lényege éppen úgy benne van a felmérhetetlen világűrben, mint a láthatatlan azonban mert ez is megsemmisíthetetlen, tehát örökkévaló. Ilyen gondolatokkal állott szemben a teremtés isteni titkával az emberi nem minden kiemelkedő szelleme évezredek óta. De minő másképpen vélekedett erről a zsidó! A háromezer év előtti írástudók, a világ teremtéséről éppen annyit tudhattak, mint ma Dél-Amerika indiánjai. Ha ezek ellenére is a mindentudás köntösében tájékoztatják a zsidó népet a világteremtés minden részletéről, ezt nem azért teszik, hogy e kérdésben tárgyi tudást közvetítsenek, hanem hogy megalapozzák azt a szellemi parancsuralmat, amely a zsidó népet minden valláspolitikai kérdésben egységesen és minden kételyt kizáróan egy céltudatosan ápoltt *világhatalmi* célkitűzés szolgálatába állítja. Az ószövetség írójának az volt a legkisebb gondja, hogy a világ teremtődnek misztériumára megnyugtató választ adjon. Az összehasonlító vallástörténelem ma már pontosan ezeknek az iratoknak keletkezési idejét és módját.

A zsidók vándorlásaik és főleg babilóniai fogságuk alatt megismert óiráni és turáni mitológiákból egyszerűen kiválasztották és hozzáköltötték azt, ami nemzetpolitikai céljaiknak megfelelt.

A Zendaveszta gyönyörű tanítása *Ormuzd, a Fény Istenével szembenálló Sötét Ármányról* nem más, mint az a mélységes meglátás, hogy a lényegében egységes teremtés csak dualisztikus formában, csak ellentétekre hasadtan, két ellentétes elv küzdelmében fakaszthat életet, a Jó és a Rossz örök küzdelmében. Ez a dolgok lényegébe látó felismerés, a mi ősi magyar hitünknek is egyik tétele volt és vájjon nem faji tragédiánk-e, hogy *Madách* Imre, aki a költői lélek csodálatos megérzésével ezt az ősi hittételt teszi meg *Az ember tragédiába* vezérfonalául, a jó és gonosz szellemeknek az Őr trónja előtt megjelent összes mitikus alakjait zsidó közvetítőktől kénytelen átvenni a kilencszáz év előtt megsemmisült ősmagyar mítosz közvetlen felhasználása helyett.

Egy bizonyos: nem tagadhatjuk meg bámulatunkat a maga nemében páratlan szemfényvesztéstől, amellyel a zsidóság a saját célkitűzéseinek igazolására alkalmas mitikus eszméket, szellem és kultúra tekintetében messze felette álló népektől eltulajdonította és azután ebből a tárgyi ismeretek tekintetében mindenesetre nagyon szegényes anyagból hirtelen egy egész világtörténelmet szerkesztett és önmagát állította ennek középpontjába.

Ennek a zsidó mítosznak alapvető megállapítása, hogy a világtörténelem, eőt az egész világegyetem sorsa a zsidó nép sorsával azonosult attól a pillanattól kezdve, amelyben Jahve Ábráhámmal az Ószövetséget megkötötte és innen

kezdve a zsidó nép boldogulása az egyedüli, amivel a világ teremtője egyáltalában még törődik. E zsidó mítosz elfogadásával a kereszténység maga csöpögted az iskolás-gyermekek szívébe azt a hitet, hogy az Isten egyedül a zsidó népet szemelte ki a világ megváltására és az ő sorából választotta azt az isteni férfiút, aki a megváltás tényét befejezi.

A keresztény felfogás a megváltás ténye alatt erkölcsi megváltást, a zsidó erkölcs felett győzedelmeskedő keresztény erkölcsöt ért, a zsidóság azonban a megváltó személyében azt a nemzeti hőst várja, aki a zsidóságnak a világalalom elnyerésére adott ígéretet beváltja.

Ez a tan a keresztény népek erkölcsi lefegyverzésével egyenlő abban a harcban, amelyet minden keresztény nép a közéje tolakodó zsidó élődsi fajjal folytat és semmi sem bízonyítja ezt meggyőzőbb-én annál a ténynél, amelyre *Pálfi Károly* tábori esperes mutat rá «*A magyar nemzet ősvallása és a zsidóság*» című, éleslátóan megírt könyvében, hogy a zsidóság csak a kereszt árnyékában volt képes lábát világszerte megvetni, ámde nemkeresztény népek között semmi érdemleges befolyásra szert tenni nem tudott. Ezt a körülményt a zsidóság hétszáz esztendeje tudatosan felhasználja világhatalmi politikájában. *Majmonides* (megh. 1204.) az egyik legtekintélyesebb zsidó írástudó a *Misne Tóra-ban* ezeket írja:

— *Már betelt az egész világ a Messiás, a Tora és a Parancsolatok dolgaival. E dolgok elterjedtek a távoli szigeteken és sok körülmetéletlen szívű és testű nép között.*

A kereszténység foglalkozik ezekkel, holott ezelőtt csak Izrael tudott valamit a Messiásról.

Majmonides elismeri, hogy a kereszténység ismertette meg az Ószövetséget a világgal, de hozzáfűzi, hogy ezt tévesen magyarázza, ami azonnal kiderül, amint elérkezik a zsidóság politikai Messiása, aki a zsidóság mint fegyveres hatajóm élén a világ keresztény népét leigazza és azokat, akik Noé törvényét el nem fogadják, asszonyostól gyermekestől kiirtja. (*Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység. L 241.*) Valljuk be, ha ma a zsidóság csál általa erkölcsi ellenállásában meggyöngített keresztény ^ gél állana szemben, az Antikrisztus győzelmé nem is vj annyira valószínűtlen, mint hétszáz évvel azelőtt»

A mostani háború történelem bölcséleti jelentősége sokkal mélyebb és következményeiben mérszebbre kiható, mint a puszta uralmi verseny a brit világhuralom és a germán vetélytársa között;

vagy az olajmezők birtokáért folytatott harc. Ezek csak kísérő jelenségei egy halálos nagy belső erkölcsi válságnak. Nem először jelképezi a történelemben Róma falainak összeomlása az azt felépítő világmézet összeomlását is. Az összeomlásnak, e társadalmi válságnak éppen úgy, mint kétezer év előtt, ma is a közös nevezője a hitetlenség! Ma ismét új hitet keres szívünk, amelyben össze tudja egyeztetni mindazt, amit Igaznak, Jónak és Szépnek érzünk, új hitet, amelyben egyisten hitünk magyarságunkkal és a huszadik század természettudományos világmépevel egybeforr. Nagyon helyesen állapította meg *Szálasi* Ferenc 1942 december (27-iki, a magyar értelmiséghez intézett beszédében, hogy

**a magyar nemzeti megújulás alapvető feladata,
hitéletünk, szocializmusunk és államéletünk szer-
ves összehangolása.**

Valóban a holdban él az, aki még mindig azt hiszi, hogy a nemzetiszocialista mozgalom politikai jelenség, amelynek győzelme nálunk attól függ, hogy a parlamentben néhány képviselő az egyik padból átül a másikba. A mi harcunk csak a valláserkölcsei fanatizmus ihletével jelentkező korszakmérnök korszakváltó hatásával mérhető. Ma milliók halálmelegvetésében ismét egy nemesebb társadalmi erkölcs élményével megihletett hitvallás jelentkezik. Ez a hitvallás a zsidó hagyományoktól megtisztított Krisztus-hit.

Nyugati kereszténység és magyarság

Ezer esztendeje nyomunkba szegődött kísértet képében adja fel nekünk a végzet a választást Kelet vagy Nyugat, Ázsia vagy Európa között. *Baráth Tibor* (Az országepítés filozófiája) című munkájában, ebben a magyar sorsot valóban eldöntő kérdésben a következő álláspontot képviseli: *az itt hazát kereső, államosításra vállalkozó turáni népiek tehát, ha fenn akar maradni, két lehetőség között kell választania: vagy fenntartja keleti világnézetét s akkor államának konszolidálása végett el kell pusztítania Belső-Európát; vagy pedig, ha ez nem lehetséges, szívvel-lélekkel ahhoz a kultúrközösséghez kell csatlakoznia, amelybe a térség dinamikai törvényszerűségénél fogva beletartozik és akkor magával hozott erkölcsi értékrendjét*

fel kell áldoznia, Kelet felé pedig roppant nagy áldozatot vállalva, záróállást kell elfoglalnia.»

Azt, hogy a honfoglaló magyarság csak a teljes megsemmisülés vagy keleti életformájának teljes feladása között választhatott, Baráth a későbbiekben a következőkkel bizonyítja: *«I. Ottó (938—973) császár újjászervezte és megerősítette a német birodalmat és a lechmezei csatában (955) döntő vereséget mért a magyarokra. Ennek következtében a magyar medenceállam nyugati befejező párkánya letört s a határ a Lajta-, Rozália-hegyekre a legbelső védelmi vonalra szorult vissza.»... «Belső energiái a Kárpát-térrel szemben most túlsúlyba jutottak és a «Porta Hungarica» előtt, az ország Achilles-sarkában, műit egykor Nagy Károly idején a betörésre készenálltak. Félelmetes arányokban bontakozott ki ekkor a magyarok előtt is az a helyzet, amely a hunok és avarok katasztrófájához vezetett, mert ismét fegyveres döntés készült abban a tekintetben, vajjon a Kárpát-tér a nyulad vagy a keleti világ tartozéka-e, azaz megéthet-e itt a keleti világfelfogás és fenntartható-e továbbra is a belőle fakadó honfoglaláskori külpolitikai orientáció? ...A magyarok reálisan mérlegelték a Nyugat új erőviszonyait és tisztában voltak azzal, hogy a megerősödött Belső-Európával a győzelem reményében nem szállhatnak szembe. De jól ismerték ők a keleti viszonyokat is, mert tudták, hogy a Kárpát-medencéből kivonulniok és arrafelé új hazát keresniök nem lehet. Tragikus helyzetükben sem a hun-avar népek politikáját nem választottak, akik élet-halálharcot kezdtek Nyugattal, sem más barbár népekét, akik ebből a veszélyzónából elmenekültek. A magyarok eredeti utat vágtak s a kereszténységgel és, az európai élettel régóta meglevő kapcsolataikat továbbfejlesztve, igyekeztek Nyugat szellemi közösségébe szer-*

vesen beilleszkedni, nemcsak földrajzilag, hanem lelkileg is európaiakká válni. A keresztény közösségbe való beilleszkedés szükségességét — a katasztrófából egyetlen kivezető utat — Géza fejedelem (†997) ismerte fel s az általa megkezdett művet István király folytatta, aki az 1000. évben a római papától királyi koronát kapott s mint «szent» örökítette meg nevét Nyugat történelmében-*

A «Magyar sorstudomány» és «A magyarság küldetése a Kárpát-medencében» című megelőző cikkeinkben kifejtettek szerint teljesen egyetértünk Baráthtal, hogy

a Kárpát-medence szerves tartozéka lévén a nyugat-európai lélettérnek, a magyarság itt csak olyan életformában tarthatta fenn magát, amely állampolitikai és gazdasági tekintetben összhangzatosan illeszkedett Közép-Európa népeinek életformájába.

Ezért fel kellett adnia fél nomád és a nyugati szomszédait nyugtalanító életformáját, át kellett alakulnia földművelést, ipartúzó talajgyökeres európai néppé, amely Európa rendjébe cserekereskedelmével és ahhoz idomuló kultúrpolitikájával illeszkedett. Az sem lehet vitás, hogy ez a geopolitikai adottság ma szükségszerűen vezet a magyar-német sorsközösséghez. De vajjon szükséges volt-e, hogy a nyugati életformák felvételével együtt, vagy ezek ellenében feláldozza ősi mythosát, «magával hozott ősi értékrendjét», keleti kultúráját, az ősi magyar közigazgatás írás- és történelemtudomány tudós kasztját, a tátosi rendet, a magyar fajtudat hordozóját, népi egyéniségünk és egy verhetetlen néphadsereg szervezőit? Ez az a pont, amelyben felfogásunk Baráthétól eltér!

Kilenc évszázad szomorú hanyatlásában nincsen egyetlen pillanat, amely nemzetünk mytikus életformájának teljes feláldozásáért kárpótlást nyújthatna.

A tények ennek éppen az ellenkezőjét igazolják. A honfoglaló magyarság mint katonai nagyhatalom jelent meg Európa színpadán, őseink az Atlanti-óceántól Bizáncig ott jelennek meg, ahol éppen kedvük tartja? és a német-római császárságnak hatvan esztendő erőfeszítésébe került, amíg olyan hadiszervezetet képes felépíteni, amely a magyarság támadó kedvének gátat tud vetni. A nyugati életformáik felvételekor szinte máról-holnapra megfordul a kocka. Addig Európa védekezett ellenünk, messze a határainkon túl, ezután mi védekezünk Európa ellen az ország határain belül. Az ezt követő kilenc évszázad a folytonos hanyatlás képét mutatja, amelynek folyamán Európa egykori katonai nagyhatalmából az európai középnépek rangsorára gyengültünk. Ez a viszonylagos hanyatlás kétségkívül abból ered, hogy a kereszténységgel kapcsolatban felvett és a magyar ember leikétől örökké idegen hűbériség az ősi, a vérsaerzőclés mythoszában megőrzött életformákkal szemben sem állampolitikai, sem honvédelmi szempontból nem bizonyult életképesebb társadalmi rendnek. *Pálfi Károly: «A magyar nemzet ősvallása»* című értekezésében csodálatos éleslátással bizonyítja, hogy elsősorban is a nehézkes hűbéri hadsereg sohasem bizonyult a közigazgatás és a honvédelem szerves egységén nyugvó, páratlanul mozgékony és állandóan ütöképes ősi magyar néphadsereggel egyenrangú tényezőnek és ennek hiányában lett Mohi és Mohács valóban *«nemzeti nagylétünk nagy temetője.»*

Az ősi mythosz és az ősi életforma feláldozása csak a külhatalmak lökései között hányódó, minden pillanatban elmerüléssel fenyegető államéletet adott egy, a mythoszába gyökeret vert nép örökkévalósága helyett.

A mythosztól megfosztott magyarság idegen talajban, mint kötetlen kéve hullik szét. Az' Amerikába vándorolt véreink gyermekeiy már az. Egyesült Államok légi erőinek szolgálatában cinikus közönnyel dobják halálthozó bombáikat arra a földre, amelyben őseik csontjai porlanak. Ha a mythosz és a nemzeti sors közötti feloldhatatlan kapcsolatot felismerjük, ma kilenc évszázad tanúságai után azt kell mondamunk; hogy felségterületünk vagy állami függetlenségünk átmeneti elvesztése sem lett volna nagyobb nemzeti szerencsétlenség ősi életformánk megsemmisülésénél. Az elvesztett szabadságot vissza lehet vívni lerombolt városokat fel lehet építeni; ám az elevenen eltemetett Toíuzóba és regőseink ajkáról örökre elszállt szózatból csak az átok fogant meg, de az ősi bölcsesség tanítása elnémult örökre.

Meidzsi Tenno a mienkhez hasonló nehéz és fenyegetett helyzetében egészen más utat választott, mint azt, amelyet ma a hivatalos magyar történetírás az egyedül lehetséges útnak minősít, amelyen a nemzetet a pusztulástól *«meg lehetett menteni»*. Amidőn ugyanis 1853-ban Perry amerikai tengernagy a XIX. század műszaki vívmányaival felszerelt hatalmas flotta élén kereskedelmi szerződés megkötésére kényszeríti az addig teljesen elzárkózó japánt. *«Nippon bölcsei belátták, hogy az elzárkózás lehetetlen, az idegenek harci eszközei az övékénél sokkal erősebbek. Elhatároztak, hogy megkeresse az idegen világ bölcsességét,*

hogy megtanulják az idegenek tudományát.» (Dr. Éles Zoltán: Nippon.) Abban, hogy Nippon a saját ifjúságát küldi ki tanulni, nem pedig idegen tanítókat és papokat telepít az országba, Tzrán vezérnépének a történelemben páratlan államalkotó bölcsessége mutatkozik meg. Ezzel a ténykedésével

a Tenno érintetlenül menti át Nippon ősi mythosát és kultúráját anélkül, hogy a korszerű fegyverek és a tudományos haladás eszközeiről lemondott volna.

Ez a titka annak a bámulatraméltó egységnek, amely a modern Nippon állami, vallási, tudományos és kulturális életét jellemzi. Az államvezető réteg és a nép tökéletes faji és erkölcsi összhangján, a nép véréből származó 2600 éves dinasztia patriarchális tekintélyén nyugvó egység a forrása Nippon lebírhatatlan erejének és egyrenövekvő világhatalmának. (A Nép 1943 febr. 251 A nemzet lelkiismerete.)

Távol áll tőlünk, hogy a magyarságnak a keresztény hitre történt áttérését hibáztassuk. Meg kell azonban állapítanunk, hogy volt a kereszténységnek egy türelmes formája, amely egyetlen néppel szemben sem lépett fel a népi egyéniség feláldozásának követelményével, amely szertartásában megengedte a népi nyelv használatát és nem jelentette a pápaság szellemi parancsuralmát állami és társadalompolitikai tekintetben. A kereszténységnek ez a formája amely már István megkoronáztatása, sőt a honfoglalás előtt is nem erőszakosan, de a lelkek meggyőzése útján csendes társadalmi evolúció formájában lassan, de biztosan hódí-

tott őseink soraiban, a göröккеleti hitvallás volt. Azon a ma már csak elméleti megállapításon túl, hogy a kereszténységnek e türelmesebb testületével karöltve, ősi szellemi kincsünk átmenthető lett volna, ma a gyakorlati honvédelem egyik legfigyelemreméltóbb megállapítása, hogy

a magyarság térvesztése román nemzetiségű területeken az orthodox román nemzeti egyház, az állam és társadalomnak ott régen megvalósult, nálunk még csak elméleti kíváncsalom formájában fennálló szerves összeforradására vezethető vissza.

»A román ortodoxia, mint szervezett szellemi hatalom, a mi nemzeti egyházunk — mondja Nichifor Crainic volt román propagandaminiszter. — *Lehet-e ennek az állami egyháznak más politikája, mint aminő a román állam politikája, vagyis lehet-e oly politikája, amely nemzetközi ténykedései tekintetében az államtól függetlenül jár el? Ebben az esetben nem lenne más, mint a pápaság, amelynek tényleg van olyan sajátos politikája, amely függetlenül vezetetik azon államoktól, amelyben a romai egyház egy#s töredékei foglaltatnak.*» (Deutsche Allgemeine Zeitung, 1944 ápr. 7.) Fájdalommal olvassuk ezeket a sorokat, holott éppen mi magyarok adtuk a világnak Erdély földjén a szabad Vallás-gyakorlatnak a 376 évvel ezelőtti tordai országgyűlésen történt törvénybeiktatásával és unitárius hitvallásnak törvényesítésével a krisztusi hit azon nemes hajtását, amelyben az egy Istenű örök teremtés mythosza ellenmondás nélkül kapcsolódik magyarságunkkal és természettudományos világnézetünkkel.

Baráth ismertetett tantételével, hogy a magyarság «*csak magávalhozott keleti értékrendjének*» feláldozása árán menthette meg magát, nyilván a hivatalos tankönyveinknek azt a Dogmává merevített tanítását igyekszik igazolni, amely szerint a magyarság a nyugati kereszténység felvétele nélkül feltétlenül elpusztult volna Európában. Ez a dogma lehet ugyan bizonyos hivatalos körök tiszteletreméltó magánvéleménye, de a mellette felhozott látszatervek egyikével sem igazolható. Lássuk mindenekelőtt Baráth okfejtését, amely szerint Géza és István fejedelmek a Nyugat előtti erkölcsi behódolásra annak a veszélynek a hatása alatt szánták el magukat, amely már a hunok és avarok katasztrófájához vezetett és ismét «*félelmetes arányokban*» bontakozott ki a magyarok előtt!

Azok a történelmi tényezők, amelyek a hun és az avar birodalmak összeomlásához vezettek, semmiféle okozati összefüggésben sem állottak azzal a helyzettel, amelyen őseik a honfoglalás korabeli Európában szembekerültek.

Elsősorban is merő költemény, hogy a hun birodalom összeomlását valami valláserkölosi hatás alatt indított háború okozta volna, amelyet Európa keresztény népei azért viseltek volna, mert a hunok pogányok voltak. Nem tudunk róla, hogy ilyen vallási háborút indított volna Attila ellen a római birodalom, ellenben tudunk róla, hogy Attila hatalmas haderővel támadta meg nyugatot, mely hadjárat a Catalaunum-i (451 Kr. u.) ütközetben zárult le. Semmi sem igazolja, hogy Attila itt megsemmisítő vereséget szenvedett volna, hiszen már a következő évben vidáman sar-

colja végig Itáliát és Róma városát csak a pápa közbenjárása menti meg és a *barbár* nagy király ebben a történelmi helyzetben követésreméltó példát mutat a mai *keresztény művelt* nyugat vérdíjért romboló légigangsztereinek.

A hun birodalom összeomlott nem külső veresége, hanem megalkotójának halála következtében azon torvényszerűségnél fogva, amely minden olyan vegyes nemzetekből álló vazallus népek szerveztén nyugvó birodalom összeomlásához vezetett, amelyeket nem valami birodalomalkotó eszmény, hanem csupán egyetlen lángeszű uralkodó tekintélye tartott össze,

mint pl. 700 évvel ezt megelőzően Nagy Sándor és számos más keleti despota birodalma.

Egyedül az avar birodalom felszámolása történt a karddal hódító kereszténység jegyében a harcos nyugati kereszténység világnézeti háborúja eredményeként a pogány kelettel szemben. Nagy Károly, aki megáldatta kardját a pápával, hogy hatalmát népei előtt, mint Istentől származót nyilatkoztassa ki, valóban a leghatalmasabb megtestesítője volt ennek a gondolatnak és az ő harca fajkülönbség nélkül minden ellen irányult, ami pogány volt. Saját fajtestvéreit; a szászokat és ezek vezérét, *Widukinet*, a szász Koppányt éppoly kevésbé kímélte, mint az idegeneket. Az avaroknak egyéni szerencsétlenségük volt, hogy kortársaként szembekerültek a nyugati kereszténység e legnagyobb alakjával, aki azonban első és utolsó képviselője volt a Kelet-Európa ellen irányuló vallásháborúnak. Ezzel szemben

a honfoglalás korában a német-római császárokat egészen más világpolitikai célok lelkesítették, mint Kelet-Európa fegyveres megtérítése.

A német-római császárok, mint a romai pápa Istentói származó hatalmának politikai végrehajtói *Nagy Ottótól* kezdve egészen a *Hohenstaufokig* minden erőfeszítésüket az állandóan belviszályokkal küzdő római egyházi állam átszervezésére és az ottani német befolyás biztosítására irányították. A honfoglalás idejében ez a római politika teljes sikert ért el úgyannyira, hogy a római pápákat egészen VII. Gergelyig egyszerűen a német császárok nevezték ki, de ez az egyébként sikeres politika teljesen le is kötötte a német császárok figyelmét és hatalmi szervezetét. Nagy Ottó nem is gondol a lechmezei győzelmének teljes stratégiai kiértékelésére és támadó hadjárat helyett megelégszik az Ostmark defenzív megerősítésével.

Aki azt állítja, hogy a magyarságot a nyugati kereszténységhez való csatlakozás mentette meg a pusztulástól, annak mindenekelőtt bizonyítania kell, hogy a nyugati keresztény közösségbe való felvétel által olyan véd- és dacsövetség részeseivé lettünk, amely békét hozott a nyugati határaink mentén és Európa védelmét nyújtotta minden keleti támadással szemben.

Ennek azonban történelmünk folyamán éppen az ellenkezője következett be. A Szent Koronát Nyugat sohasem a magyar függetlenség zálogának, hanem ürügynek tekin-

tette a magyar belügyekbe való beavatkozásra. Ma még felderítetlen, hogy István tudatában volt-e annak, hogy megkoronáz tatásának tényével nyugati felfogás szerint erkölcsileg a római pápa, politikailag pedig a német esászár hűbéresévé lett. Tragikus tény, hogy már Istvánnak, magának, aki a Nyugathoz való csatlakozásáért a legszörnyőbb áldozatot vállalta, karddal kellett védekeznie *Konrádnak*, az országba tört és hűbéri adót követelő hadereje ellen. Hét évvel István halála után pedig a teljesen a német-római befolyás alatt álló *Urseola Péter* Székesfehérvárott (1045) aranyos lándzsa átnyújtásával jelképesen hűbéres tartományul adja át az országot *III. Henriknek*. Ha a magyarság «*megmentéséről*» beszélhetünk, akkor megállapíthatjuk, hogy ami megmentett, az a szerencsére még teljesen ki nem irtott pogány magyarság volt, amely Vata vezérrel az élén a székesfehérvári honáruló határozatok ellen fellázadván, a száműzetésből visszahívott három Árpád-házi hercegnek, András, Béla és Leventének vezetésével Henrik hadait az országból kiveri. Az nem lehet vitás, hogy

a magyarság története 1867-ig folytonos önvédelmi harc volt Nyugat ellen és ha ebben a harcban fennmaradtunk, azt nem a konfessziónak, hanem a magyar kardnak és annak a ténynek köszönhetjük, hogy a magyarság még a tőle idegen életformák között is csodálatraméltó biológiai erőt mutatott.

Semmi okunk sincsen annak feltételezésére, hogy Európa valami «*félelmes arányokban kibontakozó*» vallásháborúban fogott volna ellenünk össze, mint Nagy Károly

idejében, ha Nyugat parancsára nem irtjuk ki engedelmesen ősi mítikus szervezeteinket. A német császárok az ősi életformáink gyökeres felszámolása ellenére is mozgósították ellenünk a rendelkezésükre álló erejüket és ha ez nem történt meg Nagy Károlyi arányokban, ennek első oka, hogy a hűbériség a német császárság közigazgatási egységét is oly mértékben bontotta meg, hogy a németség egészen Habsburg Lipótig nem is volt képes egy nagyszabású Kelet ellen irányuló lökés kifejtésére. A történelmi valóság az, hogy

olyan keresztény szolidaritás, amely nyugat felől akár fenyegetni, akár nekünk védőkart nyújtani képes lett volna, történelmünk folyamán sohasem jelentkezett.

Nem jelentkezett a Mohi-pusztai ütközetnél, holott *Ogotáj* nagy kán hadparancsa *Batu kant* végső fokon a német-római császárság megsemmisítésére utasította, miért is Batu eredetileg szövetséget ajánlott IV. Bélának. De nem jelentkezett a keresztény szolidaritás Mohácsnál sem, ahol Ferenc «legkatolikusabb» francia királynak Szulejman szolgálatába szegődött tüzérsége volt szíves őseinket halomra kartácsoltatni.

Minden nemzet szabadsága és függetlensége azon dől el, hogy képes-e önmagát felszabadítani a saját ítéletét korlátozó, bár gyakran nagyon tetszetős, de a nemzetre minden esetben végzetes tévedések hatalma alól.

Ha a szellem és a felismerés emelték az embert a világ urává, akkor nincsenek ártalmatlan, még kevésbbé tiszteletreméltó tévedések», mondja *Schopenhauer* (Die Welt als Wille I. S.) és bizonyos, hogy téves előítéletekkel éppen a legszentebb ügyet, a hazát lehet a legkevésbőre szolgáltni. A Nyugattal folytatott, elkerülhetetlennek bizonyult harcunkban ősi hagyományaink elhomályosodása bizonytalannal nem erősítő, hanem csak bénító tényező volt.

A kalandozások térre egyáltalán nem igazolja Baráth abbéli felfogását, mintha őseinket az a tudatos elismerés irányította volna, hogy csak Nyugat elpusztítása, vagy saját életformájuk feladása között választhattak.

Ilyen nagyszabású vállalkozásra, aminő Nyugat megsemmisülése lett volna, egységesen harcba kellett volna vetni a nemzet egyetemet, úgy amint ez a honfoglaláskor történt. A kalandozások azonban csupán egyes nemzetiségek egyéni akciói voltak és őseink e látogatásaikkal nem - csupán Nyugat-Európát, hanem Bizáncot is megtisztelték. E kalandozások magyarázata egészen kézenfekvő. Honfoglaló őseink nem tudtak egy nemzedék alatt hozzáidomulni Közép-Európa termelési rendjéhez és így a kardjukkal szerezték meg azt, amit termelő munkával megszerezni nem tudtak. Hogy őseink maguk is szívesen cserélték fel a földműves és iparos békés foglalkozását a harácsolással, mutatja, hogy a második nemzedék a lechmezei veresség után még csak megtorló hadjáratra sem gondolt.

Minden okunk meg van annak feltételezéséért, hogy a magyarság megtérítése nem is a magyar-

ságnak, hanem a német-római császár udvarának volt sürgős.

A kezdeményezés nem magyar, hanem német oldalról történik. Miután a magyarság fegyveres erővel való megtörése éppen úgy, mint a nagyműveltségű tatosi rend befolyásának a lelki meggyőzés eszközeivel való kikapcsolása kilátástalannak, vagy legalább is évtizedes kísérletezés bizonytalan eredményének látszott, a magyarsággal szemben Róma ugyanazt a befolyást alkalmazta, mint a *Frank Clodwig* és az angolszász *Ethelbert* megtérítésénél: a fejedelemmel összeházásított keresztény nő befolyását. Géza második német származású felesége. *Adelhaid*, aki öregedő férjével szemben *Bruno von Querfurt* szerint, a teljhatalmat gyakorolta (quae to tum regnum manu tenebat), szövögette számos lovag és szerzetes meghívásával a német udvarral azokat a baráti kapcsolatokat, amelyek felhasználásával Pilgrim passai püspök jelentkezik Géza udvarában. *Schpörl* Alois német őstörtémész megállapítása szerint, *Nagy Ottó* császár tudtával hamisított azon lorchi bullákkal, amelyeknek a pápákra hivatkozva bizonyítja, hogy a passai püspöknek még Nagy Károly idejéből származó joga Pannónia megtérítése.

Géza ezzel az elsőégi igénnyel szemben regőseivel német vendégei előtt elénekelteti a hun-magyar mítosznak azokat a dalait, amelyek szerint Árpád Attila leszármazottja (ezt újabban Hóman és Bendeffy sikeresen bizonyítják) és így a földhöz Gézának még Nagy Károlynál is ősbibb joga van.

A német-magyar dalnokversenyből állította azután össze egy ismeretlen és nagytehetségű német költő

a németek legősibb hőskölteményét, a Niebelungen dalt.

amelyet mi, magyarok is ősi mítoszunk egyik ereklyéjének tekinthetünk, hiszen a magyar-német kölcsönös kulturhatásnak első és legbecesebb eredménye és tárgya szerint, Turán és Irán évezredek küzdelmének legnyugatibb epizódja, az ősi magyar életforma küzdelme a nyugati behatással szemben,

A becsvágyó *Adelhaidnek* és környezetének mégis sikerült *Gézát* megnyerni annak a tervének, hogy a nemzetségek szabad választási jogának, a nemzeti párt jelöltjének, Koppánynak mellőzésével államcsíny útján ruházza át *Istvánra* keresztelt Fájusz fiára a főhatalmat. Ha Géza a központi hatalomnak ezt az állampolitikai szempontból csak helyeselhető megszilárdítását a rendelkezésre álló nemzeti erők mozgósításával hajtotta volna végre, úgy nemcsak nemzetünk, de Európa legnagyobb történelmi alakjai közé számíthatna. Egy immár kilenc évszázados magyar sorstragédia felidézője lett azonban a végzetes lépése, amellyel a Λ érzszerződés jogsokásaiba ütköző tervét arra az idegen hatalomra támaszkodva hajtotta végre, amely a hittérítés leple alatt a nyugati kereszténység egyházi és világi hatalmának hűbéri felségjogait kívánta kiterjeszteni Magyarországra. Géza, miközben székhelyét Székesfehérvárról Esztergomba helyezte át, ott magát idegen testőrséggel vette körül, fia pedig, aki a *Henrik* bajor herceg lányával, *Gizellával* kötött házassági szerződése folytán 10.000 páncélos lovagot kapott arája, kíséretével, e fegyveres erő meglepetésszerű bevetésével a Veszprém melletti *Csatárhegyen* szétverte *Koppány* ott szervezkedő híveit.

Nyilván teljesen kilátástalan kísérlet lett volna ehhez az államcsínyhez a nemzet közvéleményét és a nemzetgyűlés szentesítését megnyerni. Az erőszakos első fellépésnek le kellett vonni a legvégső következményét. Felnégyelés, élve eltemetés, a tátosok rendjének a kiirtása voltak a rábeszélésnek azok az eszközei, amivel a magyar nép megtérítésének nyilván hatalompolitikai és nem erkölcsi mérlegelésből elhatározott feladatát végrehajtották.

Ez a szerencsétlen körülmény, hogy a nyugati életformákat nem szerves fejlődés, nem a lelkeknek a magyar szó által meggyőzése, hanem hatalmi tény következtében vettük fel, szörnyű törést jelentett a nemzet történelmében, amelynek kapcsán teljesen leszakadt arról a töről, amelynek eddigi nagyságát köszönhette, elszakadt megsemmisített mítoszától.

A nemzet úsáallapotára annyira jellemző bizalmi kapcsolat, amely az Államfőt a nemzet egyeteméhez fűzte és amely a vérszerződés jogszokásai szerint, a nemzetgyűlésen való kötelező részvételben nyilatkozott meg, így megszakadt és helyt adott az uralkodóház és a nép közötti történelmi időközön át tartó lappangó ellentétnek. A király a nemzettel szemben rendszeresen betelepített idegen népcsoportokra, egész országrészekkel gazdagított hűbérurakra támaszkodik. Állampolitikai elvvé emelkedik a szentistváni hagyomány, a *gyöngye és törékeny az egynyelvű és egyerkölcsű uralom*. A történészeik által országnak fordított «*regnum*» ó értelme «*királyi hatalom*». A király és a magyar nép közötti sorsközösség és tudata ezzel megszűnt.

Nem hat meggyőzően Baráthnak a hivatalos magyar történetírás álláspontjának megfelelő az a fejtegetése, amely az idegen népcsoportok rendszeres betelepítését, mint valami különöseül elismerésre méltó eredetien magyar állampolitikai bölcseséget törekszik feltüntetni. Baráth igen élesen látó és helytálló elméletében kétségkívül helyesen magyarázza meg, hogy mit kell érteni az úton-útfélen — persze, céltatosan és a fajvédő gondolat cáfolatára — hangoztatott szentistváni intés alatt, hogy *«gyöngye és törékeny az egy nyelvű nemzet és gyermekölcsű uralom»*, hogy t. i. a Szent István-korabeli magyarság a történelmi Magyarországnak nem minden táján volt képes az ott kínálkozó gazdasági és kulturális feladatok megoldására és ezért kellett olyan népeket oda telepíteni, amelyek a maglikkal hozott életformájuk által a feladatok megoldására alkalmasak voltak.

Ez a telepítési politika az országépítésnek két legkívül gyors sikert hozó és közigazgatási szempontból igen kényelmes módja volt, de állampolitikai szempontból semmi esetre sem volt a legszerencsésebb és olyan megoldás, amelylyel mint különleges nemzeti vívmánnyal büszkélkedhetnénk. Az antik Róma Szent István korszakát 1200 évvel megelőzően felismerte, hogy a római hajóhad kiépítése a Birodalom fennállásának létfeltétele. *«Navigene nevesse est — vivere non est necesse»* (hajózni szükséges, élni nem), szöveg a római szállóige, de mi lett volna Rómából, ha a hajózás gyors és kényelmes elsajátítása végett — punokat telepít Itáliába? Vagy

mi lett volna Nipponból, ha a Japán nagyipart yankee vállalkozók betelepítésével alapítja meg? Az országépítésnek ezt a kényelmes módját csak olyan

államvezetés választja, amely a nemzetiségi kérdés jelentőségét már nem érzi, mert a faji sorsközösség tudatát áttörte, elhomályosította benne az idegen mítosz.

A faji sorsközösség tudatának ez az elhomályosodása nemcsak a nemzet szervezetében, hanem magában az Árpádház kebelében is végzetes erővesztés a biológiai termékletlenség, a cselvetés és a szinte állandóan testvérharc kútforrása lesz. Az idegen uralkodóházak sarjaival kötött házasságok már az Árpádház története szerint is szinte kötelező udvari etikettnek, később az Árpádház kihalása után pedig az idegen származás, szinte a kötelező uralkodói minősítés kellékének számít. Az egyetlen *V. István* kivételével minden Árpád idegen vérből nősült, mintha csak idegen sugalmazásra önmagán hajtáná végre a faji öngyilkosságot, pontosan az ellenkező utat követve, mint azt, amely a zsidó nép fajtisztaságát és belső szilárdságát évezredek át fenntartotta.

Az idegen királyi arák kíséretében bejött lovagok rendszeres telepítéséből alakult ki az a feudális rend, amelyben az ősi törzsek fajközösségtudatát a rendi érdekek tudata, ez a nemzetközi és fajnélküli tudat homályosítja el.

E rendi tudatban gyökerező felfogás szerint a jobbágság nemzetisége teljesen közömbös, csupán a munka szolgáltatása a fontos. Ez a faji közöny lesz a szolgáló nemtűró magyar jobbágy elűzésének és idegen nemzetiségű

Azzal az erkölcsi értékrenddel, amelyet Rosenberg tulajdonít a becsület, hűség, a hősiesség és a szellemi szabadság társadalom és kultúra alkotó erőinek a mi felfogásunk Rosenberggel egyezik.

Illetékes német nyilatkozat szerint a nemzeti szocializmus nem exportcikk. Mi azonban azt hisszük, hogy a nemzeti szocializmus mindent exportálhat: gazdaságtudományát vagy szociálpolitikai elveit. Ezek ugyanis országhatároktól független tudományos felismerések. Csak egyet nem exportálhat — és ez a nemzet mítosza. Ez miként vértünk végzetünk hordozója és *a* nemzet egyéniségétől elválaszthatatlan.